

คุณนั้นแหละ...

ขาดกร

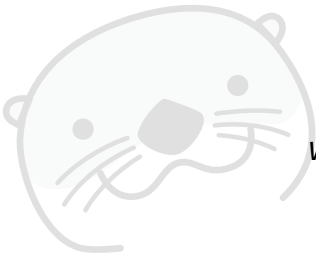
リバース

มีนะโตะ คะนะเอะ

เขี่ยน

พลอยทับทิม ทับทิมทอง

แปลา

แพรวสำนักพิมพ์

กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

คุณนั่นแหละ...ฆาตกร ผลงานเล่มล่าสุดของมินะโตะ คนะอะนะ นักเขียนที่ได้รับสมญานามจากผู้อ่านว่าเป็น “เจ้าหญิงแห่งวงการนิยายสืบสวน”

หนังสือเล่มนี้เล่าถึงชีวิตของฟูคาสะ คาซุฮิสะ มนุษย์เงินเดือนที่ชีวิตล้มเหลวโดยสิ้นเชิง สิ่งที่เขาทำได้คือกลับเป็นการชงกาแฟ วันหนึ่งเขาได้พบโอจิ มิโฮโกะ ที่ร้านกาแฟ เจ้าของร้านเลยเชียร์ให้คบหากัน พอคบไปได้สักพัก มิโฮโกะก็กลับยื่นจดหมายให้เขา ในนั้นเขียนไว้ว่า

“ฟูคาสะ คาซุฮิสะ เป็นฆาตกร”

หลังจากนั้นเขาจึงสืบเรื่องนี้ โดยย้อนไปถึงอดีตของเพื่อนคนหนึ่งที่เคยชีวิตไปเมื่อสามปีก่อน

มินะโตะ คนะอะนะ ยังวางโครงเรื่องและตัวละครได้อย่างลึกซึ้ง สมเหตุสมผล ตั้งแต่บรรทัดแรกจนถึงบรรทัดสุดท้าย ผู้อ่านจะรู้ได้เลยว่าไม่ควรข้ามรายละเอียดใดๆ เลยแม้แต่นิดเดียว เพราะทุกอย่างล้วนสำคัญ ผูกเรื่องกันไว้ตั้งแต่ต้นจนจบ

แพรวสำนักพิมพ์

สิงหาคม 2563

ທດສະຍອຳນ

บทที่ 1

‘ฟูคาเสะ คาซุฮิสะ เป็นขาคกร’

สาเหตุที่เขาพอจะยอมรับคำพูดกะทันหันอันน่าตกตะลึงตั้งจะหยุดลมหายใจได้ในทันทีนั้น คงเพราะมีบางสิ่งหรือลึกลับๆ อยู่ในใจว่า เหตุการณ์ทั้งหมดในวันนี้อาจจบลง

เม็ดฝนตกกระทบกระจกหน้ารถยนต์ หนึ่งหยด สองหยด เมื่อเห็นรอยเปื้อนสีน้ำตาลอ่อนขนาดใหญ่พอกๆ กับเหรียญหนึ่งเยน ฟูคาเสะ คาซุฮิสะ ก็ได้รู้ว่ากระจกที่คิดมาตลอดว่าใสสะอาดนั้นแท้จริงแล้วฉาบเคลือบด้วยฝุ่นบางๆ ฝ้าอีกหลายหยดตกลงมาสร้างลวดลายแบบเดียวกัน ทว่าก็ยิ่งเร็วเกินไปหากจะเปิดที่ปัดน้ำฝน เขาน่าจะเดินทางถึงจุดหมายก่อนต้องทำเช่นนั้น

รถเลี้ยวตรงแยกไฟแดงบนทางหลวง ร้านสุทสำเร็จรูปและร้านอาหารสไตล์ครอบครัวตั้งอยู่เรียงราย หลังจากรถแล่นตรงไปยังทางหลวงของจังหวัดอีกไม่กี่ร้อยเมตรก็เริ่มมองเห็นประตูใหญ่ของโรงเรียนมัธยมปลายนาราซากิ จังหวัดคานางาวะ โรงเรียนนี้เป็นหนึ่งในลูกค้ำในพื้นที่ดูแลของฟูคาเสะ พนักงานขายของบริษัทอุปกรณ์สำนักงานนิชิตะ เขาขับรถยนต์สีขาวยี่ห้อบริษัทด้วยสีฟ้าเข้าไปจอดในลานจอดรถสำหรับแขกข้างประตูเข้าออกอาคารหลัก ฝนยังตกพริ้วๆ สร้างรอยเปื้อนบนกระจกเท่านั้น ฟูคาเสะหยิบบัตรพนักงานตรงแผงหน้าปัดรถยนต์มาห้อยคอ จากนั้นหยิบ

ลิ่งกระดากเหงื่อบางตรงที่หนึ่งข้างคนขับมาถือข้างแฉ่วแล้ววิ่งไปยังประตูอาคาร

ฟุคาเสะมาเยือนโรงเรียนมัธยมปลายนาราซากิอย่างน้อยสัปดาห์ละครั้ง เป็นระยะเวลาสองปีกับอีกสามเดือนแล้วตั้งแต่เข้าทำงานในบริษัทนี้ เพียงแค่ ค้อมศีรษะทักทายจึงสามารถเดินผ่านหน้าห้องธุรการไปได้ ชายหนุ่มเดิน ไม่หยุดมุ่งหน้าไปยังห้องพักรูซึ่งอยู่ชั้นหนึ่งของตึกเดียวกัน ขณะนี้เป็นเวลา ลิบเอ็ดโมงเช้าซึ่งอยู่ระหว่างการเรียนการสอนคาบที่สาม ทำให้ไม่มีอาจารย์ หรือนักเรียนเดินอยู่บนโถงทางเดินแม้แต่คนเดียว เมื่อล่งงเข้าเดือนกรกฎาคม หน้าต่างและประตูถูกปิดเพื่อเปิดเครื่องปรับอากาศ บนประตูติดกระดาษ เขียนว่า ‘ห้ามนักเรียนเข้าออกห้องนี้ได้เด็ดขาดเนื่องจากเป็นช่วงสอบปลายภาค’

เขามาเพราะมีธุระแท้ ๆ แต่กลับยื่นมือไปยังมือจับประตูอย่างเบาเมื่อ รวากับกำลังจะแอบย่องเข้าไปในบ้านที่ไม่มีคนอยู่ มือข้างนั้นจับมือจับประตู ยกขึ้นเล็กน้อยก่อนเลื่อนไปด้านข้างซ้า ๆ จากนั้นร่างผอมจึงสอดเข้าไป ระหว่างช่องว่างซึ่งแง้มเปิดเพียงเล็กน้อย ก่อนปิดประตูลงอย่างไร้สัมเสียมองเห็นอาซามิ โคสุเกะ ตรงโต๊ะด้านในสุดของบริเวณที่มีป้ายแขวนว่า ‘มัธยมหก’ อาซามิมองคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กสลับกับหนังสือเรียนพลางขยับ นิ้วมือไปด้วย เขาเป็นอาจารย์สอนวิชาสังคมศึกษา ฟุคาเสะไปยืนด้านหลัง อีกฝ่ายและได้รู้ว่าเป็นเนื้อหาของวิชาประวัติศาสตร์โลกเกี่ยวกับสงครามครูเสด ตอนนั้นเองอาซามิก็นหันแก้อีกกลับมา

“อ้าว ฟุคาเสะ มาแล้วทำไมไม่เรียกล่ะ”

“กลัวว่าจะรบกวนนายทำงานนะ”

“นายที่ชื่อนตัวเก่งเหมือนเคย เอาแฟ้มมาส่งแล้วหรือ”

เมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อนฟุคาเสะได้รับแฟ้มซึ่งซื้อแฟ้มกระดาษขนาด เอสี่สิบแฟ้มจากอาซามิ

“ถ้าปริมาณแค่นี้มีสต็อกอยู่ในโกดังที่บริษัทอยู่แล้วนะ เป็นสี่ชมพู ทั้งหมดได้ใช่ไหม”

ฟุคาเสะส่งลิ่งกระดากที่ถือไว้ให้อีกฝ่าย อาซามิวางลิ่งลงบนตักแล้ว เปิดออก

“แฟ้มนี่จะเอาไว้ใช้สำหรับเรียนเสริมช่วงปิดเทอมฤดูร้อนนะ ขอแค่

แตกต่างจากวิชาอื่นก็พอ จะสื่ออะไรก็ได้ทั้งนั้น ขอโทษนะที่ให้นายต้องมาส่งของจำนวนน้อยแค่นี้”

“จะปริมาณน้อยแค่ไหนก็ช่างเถอะ ฉันต่างหากที่จิตใจที่นายอุตสาหะสั่งซื้อของกับทางบริษัท”

อาซามิหยิบใบสั่งสินค้าออกจากลังกระดาษ แพ้มหนึ่งแพ้มราคาเจ็ดสิบบเยน รวมภาษีแล้วคิดเป็นราคาเจ็ดร้อยห้าสิบบเยน ความจริงแล้วไม่จำเป็นต้องออกคำสั่งซื้อจากบริษัทที่อยู่ไกลขนาดใช้เวลาขับรถมาหลายชั่วโมง เพียงแค่เดินจากโรงเรียนไปสืบนาก็จะมีร้านขายของกระจุกกระจิกซึ่งขายแพ้มแบบเดียวกัน แพ้คละสามแพ้มราคาหนึ่งร้อยเยน ถ้าซื้อก็เลยเดินก็ใช้วิธีสั่งซื้อทางอินเทอร์เน็ตกับเว็บไซต์เครื่องเขียนราคาถูกก็ได้ และพวงนี้ของคงส่งมาให้ ทว่าทางโรงเรียนไม่ได้ชวนช่วยหาซื้อสินค้าในราคาถูก

ฟูคาสะเคยได้ยินจากอาซามิว่า ผู้ปกครองบางคนกล่าวหาว่ามีการใช้เส้นสายกับร้านค้าบางร้าน ตอนนั้นเขาไม่รู้จะตอบว่าอย่างไร เพราะขนาดฟูคาสะยังสงสัยว่าทำไมอีกฝ่ายถึงสั่งซื้อจากบริษัทเขา ทว่าอาซามิพูดต่อโดยไม่รอคำตอบจากฟูคาสะ

“ร้านร้อยเยนหรือยูนิโคล่เป็นแบรนด์สำหรับปัจเจกชน เส้นสายบ้างบออะไร พวกเขาคงไม่เคยนึกเลยว่าภาครัฐอย่างสถานที่ราชการหรือโรงเรียนมีหน้าที่ปกป้องร้านและบริษัทท้องถิ่น มันเป็นเรื่องของน้ำพึ่งเรือเสือพึ่งป่าแท้ๆ”

อย่างนี้เอง ฟูคาสะเคยคิดมาตลอดว่าข้าราชการได้รับการเลี้ยงดูด้วยเงินภาษี แต่ความจริงแล้วตัวเองซึ่งทำงานอยู่ในบริษัทเล็ก ๆ ก็มีชีวิตอยู่ท่ามกลางการขับเคลื่อนของสังคม

“งั้นฉันไปก่อนนะ ถ้ามีอะไรให้ช่วยอีกก็เรียกได้ตลอดเวลาเลย”

เป็นจังหวะดีเมื่อหน้าจอโน้ตบุ๊กเปลี่ยนเป็นสกรีนเซฟเวอร์ อาซามิยกมือข้างหนึ่งตอบว่า “ได้เลย” จากนั้นวางลังกระดาษลงกับพื้นแล้วหันแก้อีกกลับเข้าหาโต๊ะ

“จริงด้วย”

ขณะที่ฟูคาสะกำลังจะเดินถึงประตูก็มีเสียงเรียกดังขึ้น จึงหันไปมอง “ช่วงนี้พอมีเวลาไหม มุราอิชวนดื่มเพราะว่างวันกันมานานแล้ว

หมอนั้นดูท่าทางอยากเจอนายด้วย”

“เอลิ”

ฟูคาสะยิ้มตอบ ทว่าความจริงแล้วไม่มั่นใจเลยว่าเสียงที่ออกจากปากของตนและรอยยิ้มนั้นเป็นเรื่องจริงหรือไม่ มูราอิจะเป็นตัวตั้งตัวตีเสมอแต่เขาไม่มีทางเอ่ยชวนฟูคาสะออกมาแน่ ครั้งก่อนที่พบกันคือหนึ่งปีที่แล้ว แต่ก็ไม่ใช่การดื่มที่มีความสุขนัก อาซามิอาจเป็นฝ่ายเอ่ยชื่อของฟูคาสะเพราะได้พบกันที่ทำงานเป็นครั้งคราว แม้แต่อาซามิเองก็คงไม่ได้อยากชวนเขาจากใจจริง

เพราะฟูคาสะดื่มเหล้าไม่ได้แม้แต่หยดเดียว

เมื่อเดินออกไปยังโรงทางเดินจึงรู้ว่าฝนตกหนักแล้ว

“คุณนิชิตะ มาได้จังหวะพอดีเลยคะ”

อาจารย์หญิงท่านหนึ่งโผล่หน้าออกจากห้องพิมพ์เอกสารซึ่งอยู่ติดกับห้องพักครู เธอชื่อคิตะ มิซึกิ เป็นอาจารย์วิชาภาษาญี่ปุ่นที่เพิ่งเริ่มต้นทำงานที่โรงเรียนนี้เมื่อเดือนเมษายนที่ผ่านมา ฟูคาสะมาส่งแฟ้มกับอุปกรณ์สำหรับคัดลายมือหลายครั้งแล้ว แต่เธอก็ยังเรียกเขาด้วยชื่อบริษัทเช่นเคย ฟูคาสะเองก็ขี้เกียจแก้ไขให้ถูกต้อง

“มีอะไรครับ”

“เครื่องพิมพ์เอกสารขึ้นสัญลักษณ์แปลก ๆ นะคะ”

ชายหนุ่มเข้าไปในห้องแล้วมองหน้าจอเครื่องพิมพ์เอกสารดิจิทัลที่คิตะชี้ให้ดู เขากลืนลมหายใจลงท้องไปพลางคิดว่า ‘อีกแล้วหรือ’ เพราะมันไม่ใช่สัญลักษณ์แปลกประหลาดตรงไหนเลย

“นี่เป็นสัญลักษณ์แจ้งให้เปลี่ยนماسเตอร์นะคะ”

“มาสเตอร์?”

“มีวนกระดาดสำหรับพิมพ์ต้นฉบับครับ”

“อย่างนั้นเอง...แล้ว...ฉันต้องเปลี่ยนเองหรือคะ”

“เดี๋ยวครั้งนี่ผมทำให้ดูก่อนครับ มันง่ายมาก รับรองว่าจำได้ทันทีแน่นอน”

ฟูคาสะหยิบมีวนกระดาดใหม่ออกจากลังกระดาดขนาดเล็กที่วางอยู่

ข้างเครื่องพิมพ์เอกสารแล้วเปิดฝาเครื่อง คิตะมายืนด้านข้างแล้วพูดว่า “ขอโทษนะคะ” ด้วยน้ำเสียงรู้สึกผิดพร้อมกับมองมือของฟูคาสะ เขาตอบด้วยรอยยิ้มว่า “ไม่เป็นไรครับ” เพราะวันนี้ชายหนุ่มไม่ได้ถูกเรียกตัวเพราะเรื่องนี้ หลายครั้งที่เขาได้รับแจ้งว่าเครื่องพิมพ์เสีย ให้รีบมาด่วน แต่เมื่อมาถึงกลับพบว่าแค่กระดาษติดหรือไม่ก็กระดาษหรือหมึกหมดเท่านั้น

“ว่าแต่...”

คิตะก้าวเข้ามาใกล้อีกหนึ่งก้าวแล้วประสานสายตากับฟูคาสะที่กำลังทำงาน กระนั้นชายหนุ่มก็ไม่ได้มีความหวังว่าอีกฝ่ายจะสารภาพรักแต่อย่างใด เพราะทั้งจินตนาการเพื่อฝันแบบนั้นไปตั้งแต่อายุสิบต้น ๆ แล้ว

“อาจารย์อาซามิกับคุณนิชิตะสนิทกันหรือคะ”

ว่าแล้วเซียว ฟูคาสะตอบโดยยังมองที่มือของตัวเอง

“เราเป็นเพื่อนร่วมรุ่นสมัยเรียนมหาวิทยาลัยครับ อยู่กลุ่มสัมพันธ์เดียวกัน”

“งั้นหรือคะ...”

เขาลองจินตนาการคำพูดหลังจากนั้น...จบจากมหาวิทยาลัยค่อนข้างมีชื่อเสียงแท้ ๆ แต่คุณกลับทำงานในบริษัทเล็กกระจิวหิวแบบนี้หรือ...ทว่าคิตะกลับยิ้มมีเลศนัยแล้วก้าวเข้าหาฟูคาสะอีกหนึ่งก้าว

“อาจารย์อาซามิมิแฟนหรือยังคะ”

เมื่อเงยหน้าขึ้นมองก็พบว่าแก้มของคิตะแดงแจ๋

“คือ...พวกนักเรียนลือกันว่า เห็นอาจารย์อาซามิอยู่กับผู้หญิงสองต่อสองนะคะ...นักเรียนที่ไปถามเขาได้คำตอบว่าแค่คนรู้จัก...แต่ว่า...ความจริงมันใช้อย่างที่บอกหรือเปล่าก็ไม่รู้แหละ”

ฟูคาสะพยายามไม่มองหน้าคิตะพรางปิดฝาเครื่องพิมพ์เป็นเชิงบอกว่าเสร็จเรียบร้อยแล้ว จากนั้นทั้งกระดาษและตรวจสอหมึกพิมพ์สำรองให้ด้วย ยังมีอยู่เพียงพอ ไม่ต้องเป็นห่วง

“ผมไม่รู้เรื่องส่วนตัวของเขามากนักหรอกครับ แต่ไม่ได้ยินว่าเขา มีแฟนนะ ปกติเราคุยแต่เรื่องงาน เขาชอบพูดว่าจะเป็นคนคู่ที่ดีให้ได้มาตั้งแต่สมัยเรียนแล้วครับ”

“งั้นหรือคะ แต่อาจารย์อาซามิจริงจังกับงานมาก ต่างจากอาจารย์คนอื่นจริง ๆ อ๊ะ...ฉันไม่ควรพูดแบบนี้สินะคะ แต่พวกคุณสมกับเป็นเพื่อนกันเลยคะ”

พวกเราไม่ใช่เพื่อนกันสักหน่อย แต่อยู่ในกลุ่มสัมมนาเดียวกันตอนขึ้นปีสี่เท่านั้น ก่อนหน้านั้นแม้จะอยู่ร่วมคณะ แต่ก็ไม่เคยสนิทสนมกันสักครั้ง อาซามิคงไม่รู้จักแม่แต่ชื่อของฟูคาเสะด้วยซ้ำ

“ผมขอตัวกลับก่อน ถ้ามีอะไรติดต่อมาได้ตลอดนะครับ”

ฟูคาเสะหันหลังให้คิดจะแล้วก้าวเร็ว ๆ ออกจากห้องพิมพ์เอกสารไป แม้อีกฝ่ายดูจะยังอยากถามต่อ ตอนนั้นเองอาซามิออกจากห้องพักครูพอดี เขาคงทำข้อสอบหรือเอกสารวิชาเรียนเสร็จแล้ว เพราะในมือถือกระดาษสำหรับถ่ายเอกสารขนาดเอสี่จำนวนหนึ่ง

“อ้าว ยังอยู่หรือหะ”

“จัดการเครื่องพิมพ์อยู่นะ กำลังจะกลับแล้วละ”

เขาไม่ได้ทำเรื่องไม่ดี แต่กลับรู้สึกผิดเล็กน้อยที่เล่าเรื่องอาซามิสมัยยังเป็นนักศึกษาให้คนอื่นฟัง ฟูคาเสะเลื่อนสายตาออกไปนอกหน้าต่าง ฝนแรงขึ้นหากเทียบกับเมื่อครู่ อาซามิเองก็หันมองทางเดียวกัน

“ระวังตัวด้วยละ”

เมื่อสายตาประสานกัน อาซามิก็ทำท่าจับพวงมาลัยโดยมียังถือกระดาษสำหรับถ่ายเอกสาร

“เห็นว่าพายุใกล้เข้ามาแล้ว”

“ขอบใจ จริงด้วย ผูกบอกมูราอิด้วยนะว่า ถ้าสุดสัปดาห์ฉันสะดวกหมด”

คราวนี้ฟูคาเสะบอกอีกฝ่ายได้แบบไม่ตะขิดตะขวงใจแล้ว ถ้ามองฝนแล้วคิดเรื่องเดียวกัน อาซามิก็เป็นเพื่อน...ไม่ลี เป็นพวกเดียวกับเขา และมูราอิซึ่งเป็นคนเสนอนัดเลี้ยงรุ่นกลุ่มสัมมนาในช่วงเวลานี้ก็เช่นกัน

ฝนตกหนักขึ้นเรื่อย ๆ จนเมืองกลายเป็นสีเทา แต่ยังไม่ออกข่าวประกาศเตือนภัยทางวิทยุ ถึงกระนั้นก็เชื่อว่าฟูคาเสะจะเลิกงานได้แม้จะมีประกาศ

เสียงเพลงเบาสบายของรายการพิเศษเกี่ยวกับวันหยุดฤดูร้อนที่กำลังจะมาถึง หลังไหลจากวิทยุ ตรงกันข้ามกับสภาพภายนอกรถยนต์ แม้จะเปิดที่ปิดน้ำฝน แรงสุดก็ยังมองทางลำบาก แม้มือซึ่งจับพวงมาลัยต้องออกแรงบีบมากกว่าปกติ แต่ฟูคาสะก็ยังสบายใจพอที่จะจินตนาการว่าคิตะจะทำสีหน้าแบบไหน เพื่อต้อนรับอาซามิที่เดินเข้าไปในห้องพิมพ์เอกสารหลังจากนั้น

จะว่าไปแล้วอาซามิมิแฟนหรือเปล่าหนอ

ฟูคาสะรู้หมายเลขโทรศัพท์มือถือและอีเมลของอาซามิ แต่ไม่เคยใช้ติดต่อหาอีกฝ่ายเลย รวมถึงเวลาที่อาซามิสั่งสินค้าและเขาต้องนำมาส่ง หากมีเวลารว่างบางครั้งอาซามิจะชวนตีหมกกาแฟและไปนั่งหันหน้าเข้าหากันตรงบริเวณสำหรับต้อนรับแขก เช่น ห้องแนะแนว แต่เขาก็ไม่เคยพูดถึงแฟนให้ฟังเลย

อาซามิรับตำแหน่งอาจารย์ที่ปรึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่ของโรงเรียนมัธยมปลายนาราซากิตั้งแต่ปีแรกที่มาประจำในฐานะอาจารย์ใหม่ เขาคงคิดเช่นกันว่ายังอยู่ในเวลานาน เลยเล่าปัญหาที่กำลังประสบ ณ เวลานั้นให้ฟังอยู่ฝ่ายเดียว ซึ่งเมื่อนักเรียนเลื่อนชั้น เขาก็เลื่อนตามขึ้นไปดูแลด้วย กระทั่งตอนนี้ที่กลายเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หก ก็ยังเหมือนเดิม ได้ยืนยันว่าการเรียนเสริมช่วงฤดูร้อนอาซามิก็เสนอที่จะทำเอง

อาซามิไม่ได้ต้องการคำปรึกษา แค่พูดสิ่งที่คิดในสมองออกมาเพื่อเรียบเรียงข้อมูลเท่านั้น เมื่อทำเช่นนั้นคำตอบจะปรากฏขึ้นเอง และเขาจะพูดเพื่อยืนยันความคิด ความจริงแล้วคนตรงหน้าไม่จำเป็นต้องเป็นฟูคาสะ เพียงแต่การที่อาซามิพูดให้ฟูคาสะฟังอาจแปลว่าเขาไม่มีคนให้ระบายความเครียดจากงานนอกที่ทำงานได้เลย

แสดงว่าอาซามิไม่มีแฟน และอาจไม่มีเพื่อนหรือ

ฟูคาสะสายั้ระชะเบาๆ พลังคิดว่าเขาหลงตัวเองเกินไป นายคิดว่าตัวเองเป็นที่ต้องการสำหรับคนอื่นขนาดนั้นเชียวหรือ สิ่งที่กักเก็บเอาไว้ในใจนั้นแค่มิไคร่สักคนที่สำคัญช่วยรับฟังก็พอ คนที่คิดแบบนี้มีแค่คนอย่างฟูคาสะ แต่สำหรับคนอย่างอาซามิซึ่งไม่ต้องเป็นฝ่ายก้าวออกไปหาก็คมีคนรายล้อมอยู่เสมออยู่นั้น เมื่อรู้สึกอยากพูดบางอย่าง ก็คงสามารถเปิดเผย

ความในใจส่วนหนึ่งออกมาให้เห็นได้เลยแบบไร้ความรู้สึกต่อต้านและไม่สนว่าอีกฝ่ายจะเป็นใคร

ดังนั้นฟูคาเสะซึ่งเป็นแค่คนที่เคยอยู่กลุ่มสัมมนาเดียวกันจึงได้รู้ถึงความไฟแรงและเอาจริงเอาจังที่อาซามิมีต่ออาซึฟครู

นักศึกษาเอกเศรษฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเมเคียวที่เคยเป็นสมาชิกกลุ่มสัมมนายามาโมโตะ ถ้านับฟูคาเสะด้วยแล้วมีจำนวนทั้งหมดห้าคน ไม่จำเป็นต้องเข้าร่วมกลุ่มสัมมนาทุกวันแตกต่างกับสายวิทย์ หัวข้อวิจัยของแต่ละคนที่ถูกเตรียมไว้ก็แตกต่างกัน ดังนั้นตั้งแต่เริ่มปีการศึกษาบางคนต้องทำงานพิเศษบ้าง ไปเยี่ยมชมบริษัทบ้าง จึงแทบไม่มีวันที่รวมตัวกันอย่างพร้อมหน้าพร้อมตาเลย ฟูคาเสะกับอาซามิได้อยู่กันลำพังสองคนที่ห้องวิจัยครั้งแรกในวันแรกหลังหมดช่วงวันหยุดยาวเดือนพฤษภาคม ขณะต่างคนต่างหันหน้าเข้าคอมพิวเตอร์เ็นตึกของตัวเอง ฝ่ายที่เปิดปากพูดขึ้นก่อนคืออาซามิ

“ฟูคาเสะเป็นคนเอาจริงเอาจังมากเลย ขนาดศาสตราจารย์ไม่อยู่ก็ยังมีมา”

“นายก็เหมือนกันไม่ใช่เหรอ อาซามิ”

“ตั้งแต่สัปดาห์หน้าฉันต้องไปฝึกสอนแล้วนะ”

ฟูคาเสะได้ยินตอนอยู่กับทุกคนแล้ว เรื่องที่อาซามิจะฝึกสอนเป็นเวลาสองสัปดาห์ในโรงเรียนมัธยมปลายที่เคยเรียน

“นั่นสินะ อาซามิไม่คิดจะทำงานบริษัทเลยเหรอ”

ที่ฟูคาเสะกล้าถามแบบนี้เพราะผ่านการสอสอบแรกของธนาคารในเมืองทั้งสามแห่งที่หมายตาไว้ จะว่าไปนั่นอาจเป็นช่วงเวลาสั้นๆที่เขาเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจที่สุดในชีวิตก็ว่าได้

“ฉันจะเป็นครูเท่านั้น”

อาซามิตอบเสียงเด็ดขาดทันควัน สำหรับฟูคาเสะ นักศึกษาห้าคนในกลุ่มสัมมนาแบ่งออกเป็นสองกลุ่มใหญ่ๆ คือ กลุ่มเด่นสามคน กับกลุ่มจืดชืดสองคน อาซามิอยู่ในกลุ่มเด่น แต่ฟูคาเสะคิดมาตลอดว่าเขาพูดน้อยที่สุดในกลุ่มนั้น เพราะส่วนใหญ่จะนั่งยิ้มมองเพื่อนอีกสองคนโหวกโหวกกัน

กระนั้นก็เชื่อว่าเขาจะเป็นส่วนเกินของกลุ่ม เรียกได้ว่าอาซามิอยู่ในตำแหน่งที่ชายที่ฟังพาได้ ตอนนั้นฟูคาสะแค่ตอบว่า “เธอ” พร้อมกับพยักหน้ารับฟังโดยไม่ได้สอบถามอะไรไปมากกว่านั้น แต่อาซามิกลับเป็นฝ่ายเล่าเหตุผลที่มุ่งมั่นอยากเป็นครูให้ฟังด้วยตัวเอง

พ่อของอาซามิเคยเป็นอาจารย์สอนระดับมัธยมปลาย แต่ความจริงแล้วเขาไม่ได้อยากเป็นเหมือนพ่อตั้งแต่เด็ก ๆ กลับกัน อาซามิเคยคิดว่าอาชีพซึ่งไม่อยากทำที่สุดในโลกคืออาชีพครู พ่อของเขากลับบ้านดึกทุกวัน เป็นเรื่องปกติ แถมยังเคยเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาชมรมเบสบอล ทุกสุดสัปดาห์จึงต้องฝึกซ้อมตั้งแต่เช้าจนเย็นทั้งที่ไม่ใช่ทีมเก่งกาจขนาดจะตั้งเป้าไปโคชิเอ็ง¹ได้ ช่วงโฮบง²หรือปีใหม่อันเป็นวันหยุดที่หาได้ยาก แม้จะออกไปเที่ยวกับครอบครัว ก็ไม่ใช่เรื่องแปลกที่พ่อของอาซามิจะทิ้งครอบครัวกลับไปคนเดียวเมื่อได้รับแจ้งว่านักเรียนในความดูแลถูกจับเพราะขโมยของ

เคยมีช่วงเวลาที่อาซามิเกลียดพ่อด้วยซ้ำ เพราะพ่อไม่ไยดีคนในครอบครัวและเอาแต่ให้ความสำคัญกับลูกคนอื่นที่ผ่านเข้ามาในชีวิตเพียงไม่กี่ปี

“ตอนพ่อยังมีชีวิตอยู่นั้นไม่เคยรู้สึกนับถือพ่อเลยสักครั้ง แต่...”

พ่อของอาซามิเสียชีวิตในฤดูใบไม้ร่วงปีที่เขาเข้ามหาวิทยาลัย พิธีศพแม้จะจัดในวันธรรมดา แต่คนกลับมาร่วมงานจนล้นสถานที่จัดงาน ทุกคนเป็นอดีตนักเรียนของพ่อ และแต่ละคนต่างเล่าให้ฟังถึงความทรงจำต่อครูผู้มีพระคุณ

“ฉันไม่ได้มีส่วนร่วมในความทรงจำนั้นแท้ ๆ แต่กลับจินตนาการภาพของพ่อได้ชัดเจน ฉันคิดว่าเราจะได้ว่าชีวิตที่ผ่านมามันดีหรือแย่หลังจากตายไปแล้ว สิ่งที่กำหนดความหมายและคุณค่าชีวิตของเราคงอยู่ที่ว่า มีคนจำนวนเท่าไรรู้สึกโชคดีที่ได้รู้จักกับเรา เพราะฉะนั้นฉันเลยอยากสร้าง

¹ สนามแข่งเบสบอลซึ่งถือเป็นเป้าหมายสูงสุดของทีมเบสบอลโรงเรียนระดับมัธยมปลาย ตั้งอยู่ในเมืองนิชิโนะมิยะ จังหวัดเฮียวโงะ

² เทศกาลเช่นไหว้บรรพบุรุษช่วงกลางเดือนสิงหาคม

สายสัมพันธ์กับคนที่ให้ได้มาก ๆ อยากเป็นครูที่ดี เป็นที่พึ่งพิงและสนับสนุนชีวิตของใครบางคนอย่างเต็มกำลัง หลงเหลือบางอย่างเป็นหลักฐานว่าเคยมีฉันอยู่ในโลกนี้เหมือนกับพ่อ”

ถ้าจำไม่ผิดตอนนั้นฟูคาสะแค่ตอบว่า “เธอ” อีกเช่นกัน ความจริงจังของอาซามิคาโอมุเข้าใส่จนเขาพูดอะไรไม่ออก

“กำลังกรอกข้อมูลลงในช่องสาเหตุที่อยากเป็นครูในบันทึกการฝึกสอนพอดี เลยเปลอสธารยายแบบจริงจังไปหน่อย”

อาซามิยกไหล่ หัวเราะด้วยท่าที่เขิน ๆ ฟูคาสะอายุที่ตัวเองพูดอะไรดี ๆ ไม่เป็น แถมยังต้องให้อีกฝ่ายช่วยพูดเสริม เลยเสนอว่า “ฉันไปชงกาแฟให้นะ” แล้วลุกจากเก้าอี้ มุมหนึ่งของห้องวิจัยเป็นโซนเครื่องดื่ม มีเครื่องต้มน้ำร้อน เครื่องชงกาแฟ และแก้วที่ทุกคนนำมากันเองวางเรียงราย

“เมล็ดกาแฟเดียวกัน เครื่องชงก็เครื่องเดียวกันแท้ ๆ แต่พอฟูคาสะเป็นคนชงกาแฟกลับอร่อยเฉยเลย”

ปกติฟูคาสะไม่ค่อยชอบโดนชมยกเว้นเรื่องนี้ เข้ายิ้มพลางวางชงกาแฟ หลังจากนั้นทั้งสองก็สนทนากันต่ออีกเล็กน้อย แต่ก็ไม่กลับมาคุยกันเรื่องงาน

ตอนนั้น...ฟูคาสะกระชับพวงมาลัยในมือ

เขารู้สึกอึดอัดเหมือนหายใจไม่ออกและพบว่าบัตรพนักงานยังห้อยอยู่ที่คอ สายหมუნพันซ้อนทับกันหลายชั้น ไม่รู้ว่ามีมันเป็นสภาพแบบนี้ตั้งแต่ตอนทำงานอยู่ในห้องพิมพ์เอกสารหรือไม่ แต่ฟูคาสะก็รู้ว่าสาเหตุไม่ได้มาจากแค่เรื่องนี้ เขากำลังทำอะไรอยู่กันแน่ เสียเวลาเป็นชั่วโมงเพื่อนำแฟ้มแค่สิบแฟ้มมาส่งและเปลี่ยนกระดาษของเครื่องพิมพ์ งานแบบนี้ใครก็ทำได้ ส่วนบริษัทก็ยังอยู่ได้เพราะความเมตตา

ตอนนั้นฟูคาสะน่าจะบอกความรู้สึกที่มีต่ออนาคตให้อาซามิฟังบ้าง แม้จะไม่มีความรักต่ออาชีพพนักงานธนาคารเหมือนกับอาซามิ แต่การพูดให้คนอื่นฟังอาจทำให้ค้นพบแก่นของแผนชีวิตที่ยังไม่เป็นรูปร่างชัดเจนอย่างน้อยก็น่าจะเป็นการฝึกซ้อมเพื่อสอบสัมภาษณ์ได้ ถ้าเป็นอย่างนั้นเขาอาจจะได้เข้าไปทำงานในธนาคารสักแห่งแล้ว

อาจจะ...อาจจะ...อาจจะ...

ฟูคาสะตั้งกฎกับตัวเองไว้แล้วแต่ๆว่าจะไม่ใช่คำนี้ขณะมีชีวิตท่ามกลาง
วันคืนอันไร้จุดหมาย ทว่าในสมองกลับมีอักษรห้าตัววนเวียนอยู่ตลอดเวลา
ไม่ได้นะ ห้ามคิด

รถจอดติดไฟแดงพอดี ฟูคาสะจึงหยิบกล่องหมากฝรั่งออกมาจาก
ช่องเก็บของ เปิดฝากล่องแล้วเงยหน้ายกขึ้นเขย่าเทใส่ปาก จากนั้นเคี้ยว
หมากฝรั่งที่ร่วงหล่นเข้าปากไปพร้อมๆกัน

ที่สมองเริ่มคิดในแง่ร้ายเป็นเพราะฝน ลองคิดดูให้ดีสิ ฟูคาสะเริ่ม
ให้เหตุผลกับตัวเอง

เชื่อว่าตัวนายในตอนนี้จะไม่มีความสุข เรียกว่าในที่สุดก็ได้มีความสุข
เหมือนคนทั่วไปแล้วต่างหาก

ฟูคาสะเพิ่มเสียงวิทยุรวมกับจะกลบเสียงฝน เพลง *สี่พันแห่งฤดูร้อน*
ของยูซุฮิโนะ เสียงดนตรีสดใสกำลังบรรเลงอยู่แต่ๆ แต่เขากลับจับจดคิด
อะไรอยู่ก็ไม่รู้ ฟูคาสะเคี้ยวหมากฝรั่งตามจังหวะของเสียงเพลง ตอนนั้นเอง
ใบหน้าของมิโฮโกะผุดขึ้นในสมองคล้ายมีแสงสว่างสาดส่องลงมาจากหมู่เมฆ
ชายหนุ่มคิดว่าจะชวนเธอไปเที่ยวช่วงวันหยุดโอบังดีหรือไม่ พวกเขาคบหา
กันได้ประมาณสามเดือน ก็น่าจะพัฒนาความสัมพันธ์ต่อได้แล้ว ว่าแต่
ที่ไหนดี โอकिनาวา ฮอกไกโด แต่ถ้าเป็นฮาวายคงเกินงบประมาณ

“เราไปฟังเพลงต่างประเทศกันบ้างนะครับ ถ้าพูดถึงฤดูร้อนก็ต้อง
เพลงนี้เลย”

ทำนองขึ้นต้นที่รู้จักหลังไหลออกจากลำโพง แต่ฟูคาสะนึกทั้งชื่อ
นักร้องและชื่อเพลงไม่ออก เขาไม่ค่อยรู้จักเพลงต่างประเทศก็จริง แต่ได้ฟัง
เพลงนี้หลายต่อหลายครั้งในรถ

วันนั้น...มันเป็นเพลงแรกในแผ่นดิสก์ที่ทานิฮาระผู้ชื่นชอบเพลง
ต่างประเทศรวบรวมใส่มาให้

“รวมเพลงฮิตเวอร์ชันฤดูร้อนของทานิฮาระ!”

พูดจบทานิฮาระซึ่งนั่งเบาะข้างคนขับก็ใส่อารมณ์ร้องเพลงอย่างเมามัน
ก่อนจะมีเสียงเหนื่อยหน่ายบ่นว่า “หยุดซะที ขอร้อง” ดังมาจากอาซามิ

ที่กำลังขับรถ

“อะไรเล่า อุตส่าห์ช่วยสร้างบรรยากาศครึกครื้นเพื่อไม่ให้หายง่วงแสบๆ
นะเนี่ย มาประสานเสียงร้องกันเถอะทุกคน”

ทานิฮาระหันมามองทางเบาะหลัง ฟุคาเสะบ่นกับอิโรฮาระซึ่งนั่ง
ด้านข้างว่า “เพลงต่างประเทศจะร้องเป็นไฉน” แต่อิโรฮาระกลับพูดว่า
“เพลงนั้นฉันน่าจะร้องได้” พร้อมทั้งบอกชื่อนักร้องกับชื่อเพลง แถมยังเสริม
ว่าเคยฟังในวิชาภาษาอังกฤษ

มันคือเพลง *Surfin' U.S.A.* ของวงเดอะบีชบอยส์...

บริษัทอุปกรณ์สำนักงานนิชิตะขายอุปกรณ์ในสำนักงานเป็นหลัก ทั้งยัง
ให้เช่ายืมรวมไปถึงซ่อมบำรุงเครื่องใช้ไฟฟ้าและเฟอร์นิเจอร์ในสำนักงาน
อีกด้วย เมื่อกลับถึงบริษัท หัวหน้าชื่อโคยามะก็เยกหน้าขึ้นจากสมุดบัญชี
ต้อนรับฟุคาเสะด้วยคำพูดว่า “รอตั้งนานแน่ะ” แคมองหน้าโคยามะกับ
พนักงานคนอื่น ๆ ก็รู้แล้วว่าไม่ได้มีธุระเรื่องงาน บริษัทนี้มีพนักงานทั้งหมด
สิบแปดคน โดยคนที่มิห้องส่วนตัวมีเพียงประธานบริษัท ส่วนคนที่เหลือ
เรียงโต๊ะต่อกันอยู่ในห้องรวม มีเพียงเรื่องเดียวที่เหล่ารุ่นพี่คาดหวังต่อ
ฟุคาเสะซึ่งเป็นเด็กใหม่ที่สุด แม้จะทำงานในบริษัทมาเป็นปีที่สามแล้วก็ตาม

นั่นคือการชงกาแฟ ความจริงแล้วใช้ว่าเขาต้องใช้เครื่องมือแบบพิเศษ
เครื่องชงกาแฟราคาต่ำกว่าห้าพันเยนถูกซื้อใหม่จากร้านขายเครื่องใช้ไฟฟ้า
ในปีที่ฟุคาเสะเข้าทำงาน มันถูกวางไว้กลางโซนเครื่องดื่ม เพียงแต่เมล็ด
กาแฟเป็นส่วนตัวที่เขานำมาเอง เขาซื้อเมล็ดกาแฟคั่วแล้วมาบดด้วย
เครื่องบดเมล็ดกาแฟมือหมุนซึ่งเป็นของส่วนตัวอีกเช่นกัน ตอนแรกเขา
ชงกาแฟให้ตัวเองคนเดียว แต่หากชงพร้อมกันหลายแก้วจะอร่อยกว่า
เนื่องจากเครื่องชงกาแฟชงได้สูงสุดสิบแก้ว ฟุคาเสะจึงเชิญให้คนอื่น
ดื่มด้วย ไป ๆ มา ๆ กลายเป็นว่าพนักงานทุกคนต่างเฝ้ารอกาแฟของเขา
ปัจจุบันจึงเป็นที่รู้จักโดยไม่ต้องบอกกว่าฟุคาเสะจะต้องชงกาแฟให้พนักงาน
ทุกคนดื่มวันละหนึ่งครั้ง

ฟุคาเสะเคยเสนอว่าจะคิดค่ากาแฟแก้วละหนึ่งร้อยเยน เขาจะเป็น

คนซื้อเมล็ดกาแฟมาให้ ใครอยากดื่มตอนไหนก็ซดดื่มกันได้ตามอัธยาศัย แต่เนื่องจากวิธีบดจะเปลี่ยนไปตามชนิดของเมล็ดกาแฟและวิธีการคั่ว คนส่วนใหญ่จึงออกความเห็น ว่าหากมือสมัครเล่นใช้เมล็ดกาแฟดี ๆ คงเสียของเปล่า ๆ และตกลงกันได้ว่า เวลาพุดาสะไม่อยู่พวกเขาจะใช้เมล็ดกาแฟธรรมดาทั่วไปแทน

ตั้งแต่วันที่เขาออกไปทำงานนอกสถานที่ตั้งแต่ช่วงเช้าเหมือนวันนี้ แค่กลับเข้ามาในบริษัทก็ได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นแล้ว

ยังไม่ทันจะได้นั่งพัก พุดาสะก็ต้องเดินไปยังโต๊ะของตัวเองแล้วหยิบถุงเมล็ดกาแฟกับเครื่องบดมือหมุนออกจากลิ้นชัก จากนั้นเริ่มต้มนบดเมล็ดกาแฟดังครี๊ด ๆ กลิ่นหอมแผ่กระจายไปทั่วห้องทันที

“ลึบตาहींฉันเพิ่งจะได้ดื่มแฮะ นี่เมล็ดกาแฟของที่ไหนหรอ”

โดยยามะถามจากโต๊ะของตัวเอง โดยน่าจะแฝงนัยการกันคนอื่นไปในตัวเล็กน้อยว่าตนจะดื่มกาแฟในรอบแรก

“เคนยาครีบ จุดเด่นของเมล็ดกาแฟนี่อยู่ที่มีรสสัมผัสและรสขมของช็อกโกแลต ระดับคั่วจะเข้มกว่าเมล็ดกาแฟอื่น ๆ เพราะฉะนั้นน่าจะรับรู้ถึงความขมมากกว่าครีบ”

“โอ้โฮ แบบที่ฉันชอบเลย”

“แต่ฉันชอบแบบก่อนหน้านี้นี้มากกว่า นั่นเมล็ดของที่ไหนนะ”

พนักงานหญิงซึ่งนั่งตรงข้ามพุดาสะเข้าร่วมบทสนทนา

แต่ก่อนจะอัปากตอบ พนักงานที่นั่งโต๊ะติดกับเขาก็ตอบแทนว่า “แก้วเดมาลาจ๊ะ กลิ่นมันหอมเหมือนกลิ่นพีชเลยอะนะ พุดาสะคุง” บทสนทนาถูกส่งต่อกันโดยมีพุดาสะเป็นศูนย์กลาง นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขาได้รับประสบการณ์การเป็นศูนย์กลางของกลุ่ม

กระปุกออลอินสำหรับใส่คั่วกาแฟวางอยู่ข้างเครื่องชงกาแฟ พวกเขาตกลงกันว่า หากใครเทกาแฟใส่แก้วก็ให้หยอดเงินเอง ดังนั้นพุดาสะจึงไม่รู้สึกรู้ว่ากำลังค้าขายและไม่จำเป็นต้องรายงานราคาค่าเมล็ดกาแฟทุกครั้งไปตามบับแล้วเขาควรซื้อเมล็ดกาแฟเบลนด์ที่คุณภาพต่ำกว่าเล็กน้อย แต่ถึงแม้จะเป็นแบบเบลนด์ก็มีคุณภาพกว่าเมล็ดกาแฟราคาแพงสุดซึ่งขายตามร้าน

ชายของทั่วไปมาก และที่เขาเลือกซื้อเมล็ดกาแฟชั้นดีเปลี่ยนไปทุกสัปดาห์ ก็เพื่อจะได้เป็นศูนย์กลางของกลุ่มแม่เพียงวันละไม่กี่นาทีก็ตาม

นอกจากนี้ฟูคาสะยังดีใจกับเรื่องที่ว่า แม้ว่าเขาจะเชื่อเชิญให้พนักงาน รุ่นที่ดื่มนมก่อน แต่ทุกคนจะยังไม่เข้าแถวรอกาแฟจนกว่าเขาจะเทกาแฟแก้วแรกของรอบแรกใส่แก้วของตัวเอง

แม้จะเป็นความสามารถที่ดูไม่หวือหวานัก แต่มันก็ทำให้เขาเป็นที่ต้องการของทุกคน

มีเหล่าคนที่ยินดีกับสิ่งที่ฟูคาสะทำ

ก่อนจะเรียนจบและทำงานก็เคยมีคนยินดีเช่นกัน แม้จะไม่ได้มีจำนวนมากเท่านี้ ศาสตราจารย์กับสมาชิกกลุ่มลัทธิมนต์ขึ้นชมเขาเรื่องนี้ แต่มีเพียงคนเดียวที่พูดถึงขั้นว่าเป็นกาแฟที่อร่อยที่สุดตั้งแต่เคยดื่มมาในชีวิต

หากลิ้มมันไปได้หมดจากสมองคงสบายขึ้นกว่านี้มาก เหตุการณ์อันน่าสับสนทำให้เขาคุมศีรษะอยากทิ้งผมมานั้นนานหลายคืนวัน บ่อยครั้งที่อยู่มาวันหนึ่งมันก่อตัวขึ้นอย่างเชื่องช้า เมื่อดื่มกาแฟฟูคาสะจะรู้สึกดีขึ้น แม้เพียงเล็กน้อย ทว่าในขณะที่เดียวกันเขาก็จะถูกจู่โจมด้วยความรู้สึกว่าตนเองไร้ค่า ได้รับรู้ว่าสุดท้ายแล้วตนเองก็ทำได้เพียงเท่านั้น

อย่างน้อยเขาก็อยากชงกาแฟให้คนอื่นด้วยเมล็ดกาแฟที่อร่อยกว่านั้น

ฟูคาสะย้ายเข้ามาอยู่ใน 'เฟิร์ลไฮส์' พร้อม ๆ กับเริ่มทำงานที่นิตินิตะ ภายในอพาร์ทเมนต์เป็นห้องเดี่ยวขนาดหกสี่เหลี่ยมห้องอาบน้ำ ค่าเช่าตกเดือนละหกหมื่นเยน อพาร์ทเมนต์ที่เคยอาศัยสมัยเป็นนักศึกษาเป็นห้องแบบเดียวกัน ทว่าราคาเพียงเดือนละสี่หมื่นเยน อีกทั้งยังนั่งรถไฟใต้ดินต่อเดียวถึงบริษัท ทว่าฟูคาสะก็เลือกย้ายออกมาเพราะอยากตัดขาดจากชีวิตสมัยมหาวิทยาลัยอย่างเป็นทางการ เนื่องจากเครื่องเรือนกับเครื่องใช้ไฟฟ้าเช่นตู้เย็นนั้นคือเครื่องเดิม จึงมีจุดที่ยังทำให้นักถึงสมัยเรียนอยู่บ้าง แต่อย่างน้อยเขาก็บอกตัวเองได้ว่าไม่มีทางย้อนเวลากลับไปในอดีตแล้ว

ความจริงที่อยู่ปัจจุบันของฟูคาสะนั่งรถไฟเอกชนเพียงต่อเดียว ก็จะถึงที่ทำงานเช่นกัน แต่จากอพาร์ทเมนต์ถึงสถานีรถไฟต้องใช้เวลาเดิน

ยี่สิบนาที ทำให้ต้องขี่จักรยานไปยังสถานี หากวันไหนฝนตก เขาจะใช้วิธีที่เคยใช้เมื่ออยู่ชั้นมัธยมปลาย คือ เดิน

ฟูคาสะรู้จักร้านกาแฟโคลเวอร์คอฟฟี่ หลังจากเริ่มทำงานประมาณสามเดือน วันนั้นฝนตกตลอดตั้งแต่เช้า พยากรณ์อากาศบอกว่าฝนจะหยุดก่อนถึงตอนเย็น แต่เมื่อเขาเลิกงานตรงเวลาและกลับมาถึงสถานีรถไฟใกล้บ้านก็พบว่าปริมาณฝนที่ตกลงมายังคงเดิม ในที่สุดฝนก็หยุดตกตอนกินมื้อเย็นเสร็จที่ร้านโยชิโนยะหน้าสถานี ฟูคาสะเดินตัดผ่านย่านร้านค้าโดยไม่ทางร่มมุ่งหน้ากลับไปยังอพาร์ทเมนต์ซึ่งตั้งอยู่ชายขอบย่านที่อยู่อาศัย ทว่าขณะใกล้ถึงย่านที่อยู่อาศัยกลับมีเม็ดฝนตกกระหน่ำลงมาที่แก้มอีกครั้ง

ชายหนุ่มหยุดเดิน ครุ่นคิดว่าควรกางร่มหรือไม่ ตอนนั้นเองสายตาของเขาเหลือบไปเห็นป้ายทำจากไม้ขนาดเล็กตั้งอยู่ตรงท้ายซอย ด้านล่างของตัวอักษร 'โคลเวอร์คอฟฟี่' มีตัวอักษรที่เล็กกว่าหนึ่งเท่าตัวเขียนว่า 'ร้านเฉพาะทางเกี่ยวกับเมล็ดกาแฟ' แม้แสงไฟถนนอ่อนจางท่ามกลางความมืดก็มองเห็นชัดเจน

ฟูคาสะถึงกับเผลอเดินไปทางนั้นพลางคิดว่า มีร้านแบบนี้ตั้งอยู่ตรงนี้ด้วยหรือ เขามั่นใจในการชงกาแฟของตัวเอง ทุกครั้งที่ซื้อเมล็ดกาแฟเขาต้องปรึกษากับกระเป๋าสตางค์ก่อนเพื่อให้ได้เมล็ดกาแฟดีที่สุดในราคาที่ซื้อได้ กระนั้นส่วนใหญเขาก็จะเลือกซื้อเมล็ดกาแฟจากซูเปอร์มาร์เก็ตที่ผ่านมาชายหนุ่มพยายามคิดว่าอย่างน้อยเขาก็พยายามจนพบร้านซึ่งวางขายบลูเมาท์เทน³แล้ว แต่นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเจอร้านเฉพาะทางของเมล็ดกาแฟ

ตัวร้านตัดแปลงง่าย ๆ ด้วยการติดกระจกบริเวณชั้นหนึ่งของบ้านธรรมดา ๆ หากไม่มีป้ายร้านคงมองเห็นเป็นแค่บ้านของคนที่ชื่นชอบการจัดสวนเท่านั้น ที่นี่คือร้านกาแฟจริงหรือ ชายหนุ่มถึงกับกวาดตามองรอบด้านเพื่อตรวจสอบว่ามีอาคารหลังอื่นที่ดูน่าจะใช้มากกว่าอยู่บริเวณนั้นหรือไม่ หากเป็นตัวเขาสมัยก่อนคงไม่กล้า แต่เนื่องจากเริ่มชินกับงานด้าน

³ Jamaica blue mountain เป็นกาแฟที่หายากมาก และต้องเป็นกาแฟที่มาจากจาเมกาที่ปลูกบนภูเขาบลูเมาท์เทนเท่านั้น ผลผลิตกว่า 90% ถูกส่งไปยังประเทศญี่ปุ่น

การตลาดที่ต้องพบเจอลูกค้าบ่อยๆ แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องเค้นความกล้ามากนัก แค่เรียกว่าอย่างน้อยก็สบายใจว่าการบุกเข้าไปขายสินค้าโดยไม่ได้นัดหมายล่วงหน้า

เกิดเสียงดังกรู๊งกริ้งเมื่อตึ๊งเปิดประตูไม้ เสียงสไตส์เหมือนร้านขายไอศกรีมดังขึ้นว่า “ยินดีต้อนรับค่ะ” เมื่อมองก็พบผู้หญิงอายุประมาณครึ่งหนึ่งระหว่างเขากับพ่อแม่ยืนอยู่ด้านในเคาน์เตอร์แคชเชียร์ข้างประตู

ภายในร้านตกแต่งสไตล์คันทรี่ดูเรียบง่าย ตรงข้ามกับเสียงทักทายสไตส์ ชั้นวางของทำจากไม้คล้ายสร้างขึ้นเอง บนชั้นวางโหลแก้วขนาดใหญ่ซึ่งดูแล้วไม่น่าถือได้ด้วยมือข้างเดียวชั้นละสามโหล รวมทั้งหมดเป็นสิบสองโหล บางโหลใส่เมล็ดกาแฟที่คั่วแล้ว พื้นที่ว่างบนชั้นประดับตกแต่งด้วยลาบ่าง ผู้ชายสวมเสื้อโปนอนโซหลากหลายสีล้นพาให้นึกถึงแถบลาตินอเมริกา ดูแล้วสมเป็นร้านกาแฟ

แต่ละโหลมีป้ายเขียนด้วยมือวางอยู่ด้านข้าง โคลเวอร์เบลนด์ อิตาเลียนเบลนด์ โอซ์เบลนด์ ถึงจุดนี้ฟูคาเสะยังพอจินตนาการได้ว่าเป็นเมล็ดกาแฟแบบใดบ้าง หากเป็นโซนขายเมล็ดกาแฟของซูเปอร์มาร์เก็ตจากนี้ไปจะต้องเป็นคิลิมันจาโร มอคคา หรือบลูเมาน์เทน แต่บนชั้นวางนี้กลับไม่มีเมล็ดกาแฟชื่อดังเหล่านั้นเลย

กัวเตมาลา นิการากัว คอสตาริกา เอลซัลวาดอร์ บราซิล ฮอนดูรัส เปรู...สิ่งทีเรียกรายคือชื่อของประเทศกลุ่มลาตินอเมริกา นอกจากนี้ยังมีชื่อประเทศแถบอื่นด้วย เช่น เคนยาและอินโดนีเซีย บนป้ายข้างชื่อประเทศยังมีคำอธิบายเสริมด้วยว่า ‘กลิ่นพีชและดอกไม้ทางใต้’ ‘กลิ่นมะม่วงและเมลอน’ ‘กลิ่นดาร์กเชอร์รี่และราสป์เบอร์รี่’ แต่อ่านแล้วฟูคาเสะก็ยังจินตนาการถึงกลิ่นและรสชาติไม่ออก

กาแฟที่มิกกลิ่นดอกไม้และผลไม้หรือ หมายความว่าอย่างไรกัน ความจริงแค่ถามพนักงานของร้านก็จบแล้ว ทว่ามันไม่ง่ายแบบนั้น ถ้าฟูคาเสะสามารถทำเรื่องอย่างการถามสิ่งที่ไม่รู้หรือกล่าวปฏิเสธว่าไม่ได้ เขาคงมีชีวิตสบายกว่านี้ไปแล้ว อย่างน้อยเขาก็รู้ตัวบ้างในเรื่องนี้

ขณะชายหนุ่มตัดสินใจว่าจะลองซื้อแบบเบลนด์กลับไปลองนั่นเอง

“คุณลูกค้าเพิ่งเคยมาร้านเรานะคะ ลองเข้าไปข้างในเพื่อชิมกาแฟดูก่อนไหมคะ”

ฟูคาสะมองไปทางที่มือของพนักงานชี้บอก และพบว่าด้านหลังชั้นวางมีทางเดิน แต่เขาไม่รู้ว่าบริเวณนั้นเป็นส่วนของร้านหรือพื้นที่ส่วนตัวเลยได้แต่ยืนนิ่ง เห็นดังนั้นพนักงานก็ออกจากเคาน์เตอร์เพื่อมานำทาง สุดปลายทางเดินมีห้องซึ่งตั้งวางเครื่องคั่วกาแฟและกระสอบป่านขนาดใหญ่ข้างๆ นั่นคือห้องสำหรับนั่งดื่มกาแฟ มันเป็นพื้นที่แคบๆ ที่มีเพียงเคาน์เตอร์ไม้กับเก้าอี้หกตัวตั้งเรียงกัน ผู้ชายอายุไล่เลี่ยกับพนักงานตรงเคาน์เตอร์อยู่ในนั้นคนหนึ่ง เขาเป็นเจ้าของร้าน ส่วนพนักงานคือภรรยาของเขา ฝ่ายภรรยาเล่าให้ฟังว่า สามีลาออกจากการเป็นพนักงานบริษัทและเปิดร้านนี้กับเธอเมื่อฤดูใบไม้ผลิปีนี้เอง

“ฤดูใบไม้ผลินี้ผมก็เพิ่งเริ่มทำงานและย้ายมาอยู่แถวนี้ครับ”

ฟูคาสะรู้สึกถึงสายสัมพันธ์บางอย่างจึงบอกออกไปอย่างอัตโนมัติ

“งั้นพวกเรา ก็เริ่มเดบิวต์พร้อมๆ กันสินะคะ ตายแล้ว อย่างกับนักร้องไอดอลนะ”

“มีกาแฟตัวไหนอยากลองเป็นพิเศษไหมครับ”

เจ้าของร้านพูดทีละคำด้วยความเร็วซึ่งชักว่าภรรยาผู้พูดเก่งประมาณครึ่งหนึ่ง ทำให้ฟูคาสะรู้สึกใกล้ชิดกับอีกฝ่าย ได้ยินว่าเมล็ดกาแฟทั้งหมดเจ้าของร้านเดินทางไปยังแหล่งปลูกทั่วโลก คัดสรรอย่างพิถีพิถันและเลือกซื้อด้วยตัวเอง

“ผมรักงานอดิเรกมากเกินไปจนกลับบ้านทำเรื่องแบบนี้ขึ้นมาเสียได้”

เจ้าของร้านเกาศีรษะพูดจาถ่อมตัว ฟูคาสะได้ยินแบบนี้ก็ตอบว่า “คุณสุดยอดมากต่างหากครับ!” ด้วยความนับถือ อีกฝ่ายเลยถามอย่างปลาบปลื้มว่า “งั้นผมสอนให้เอาไหมครับ” พร้อมกับทำตาเป็นประกาย ฟูคาสะพยักหน้า

“งั้นเริ่มจากเมล็ดกาแฟของฮอนดูรัส”

พูดจบเจ้าของร้านก็วานให้ภรรยาหยิบเมล็ดกาแฟจากจุดวางสินค้า แล้วใช้เครื่องต้มกาแฟสัญชาติเยอรมันทำอเมริกาโน่ให้อย่างพิถีพิถัน

“อระอัยจั้ง...อระอัยมากเลยครัับ!”

รสเปรี้ยวสดชื่นแผ่กระจายไปทั่วทั้งปาก ก่อนความหวานอ่อนจาง ซึ่งซ่อนอยู่ลึกๆ ภายในจะผุดขึ้นมา เจ้าของร้านอธิบายให้ฟังว่า นี่คือ ‘รสบลูเบอร์รี่กับช็อกโกแลต’ ทำให้ฟูคาเสะเข้าใจ แต่ความจริงแล้วรสชาติของมันลึกลับหอมมันนวลกว่า คล้ายกับไวน์ที่หมักบ่มจนได้ที่

ชายหนุ่มพูดสิ่งที่คิดออกไปอย่างกระต่อนกระแต่น เขาได้รู้ว่าคลังคัพท์ในสมองของตัวเองนั้นน้อยเพียงใด จนหัวใจเต็มไปด้วยความอึดอัด ยิ่งพูดก็ยิ่งรู้สึกฟังดูโกหก แต่เจ้าของร้านกลับพยักหน้าไม่หยุด ตอบว่า “ใช่ครับ ใช่แล้ว อย่างนี้เอง มันคือรสนั้นเลย” ด้วยท่าทางยินดี

สุดท้ายวันนั้นกว่าฟูคาเสะจะออกจากร้านก็หลังเที่ยงคืน แม้ว่ากาแฟตั้งแต่แก้วที่สองจะเป็นขนาดเล็กที่เรียกว่าเดมิทาส⁴ เขาก็ดื่มหมดทุกชนิดรวมแล้วสิบสองแก้ว ตอนจ่ายเงินเจ้าของร้านบอกว่าจ่ายแค่ราคาแก้วเดียวก็พอ ทั้งสองเคียงกันไปเคียงกันมาแบบแก้วๆ กังๆ จนฟูคาเสะยอมแพ้ในที่สุด เจ้าของร้านดูไม่สู้คน แต่ความจริงแล้วใจแข็งเอการทีเดียว กาแฟของร้านนี้แก้วละสามร้อยเยน ราคาเมล็ดกาแฟขึ้นอยู่กับชนิด ราคาต่อปริมาณหนึ่งร้อยกรัมจึงค่อนข้างหลากหลาย โดยเริ่มจากห้าร้อยเยนไปจนถึงสองพันเยน แต่หากนั่งดื่มในบริเวณดื่มกาแฟ ไม่ว่าจะกาแฟชนิดใดราคา ก็จะเท่ากัน

“ผมมั่นใจในเมล็ดกาแฟที่เลือกมา แต่ในฐานะคนชงกาแฟ ยังอยู่ในช่วงฝึกวิชานะ”

ฝีมือของฟูคาเสะเทียบเจ้าของร้านไม่ได้แม้แต่ปลายก้อย ทว่าเขาไม่รู้สึกเลยว่าพ่ายแพ้ กลับรู้สึกดีด้วยซ้ำ เพราะเหมือนได้เปิดโลก เมื่อมองป้ายร้านที่ถูกเก็บเข้ามาไว้หลังเคาน์เตอร์ขายสินค้าก็พบว่าเวลาปิดร้านคือสามทุ่ม ชายหนุ่มจึงค่อยศีรษะลงทำให้ฝ่ายภรรยาผู้ดูตาส่าหรือออกมาส่ง

“อย่าคิดมากเลยคะ แล้วแวะมาเที่ยวใหม่ะคะ”

⁴ Demitasse (dem-E-tas) เป็นภาษาฝรั่งเศส แปลว่า “ครึ่งถ้วย” ถ้วยกาแฟขนาดเล็กนี้บรรจุออนซ์ของเหลวประมาณ 2-3 ออนซ์ (60-90 มิลลิลิตร)

ฟูคาสะมีความสุขเหลือเกิน หลังออกจากร้านเขาสูดหายใจลึกพร้อมกับแหงนหน้าขึ้น ฟ้าฟ้างดาวพุ่งเข้ามาในสายตา

วันถัดมาเขาไปที่ร้านโดยอ้างว่าลิ้มรุ่ม แต่หลังจากนั้นการแวะร้านกาแฟทุกวันหลังเลิกงานก็กลายเป็นกิจวัตรประจำวันของเขา

เขารู้สึกชินเหมือนกันหากจะเรียกว่าเป็นร้านประจำ ทว่าการที่ฟูคาสะได้มีสถานที่เช่นนี้ทำให้ชีวิตของเขาล้ำลึก กลมกล่อม และหอมหวานดั่งกาแฟของร้านนั้นก็ไม่ปาน

“ปกติฟูคาสะคงกินขนมปังเป็นมื้อเช้าหรือเปล่า”

ขณะชายหนุ่มนั่งจิบกาแฟสบายอารมณ์ตรงที่ประจำด้านในสุด ก็มีเสียงภรรยาเจ้าของร้านถามมาจากหลังเคาน์เตอร์

“ส่วนใหญ่ก็ขนมปังครับ แต่ปกติดื่มแค่กาแฟ”

“ไม่ได้นะ ยังหนุ่มยังแน่นต้องกินมื้อเช้าให้เต็มที่สิ น้ำตาลเป็นสิ่งสำคัญนะ”

“ผมใส่น้ำตาลกับนมลงในกาแฟเต็มที่เลยนะครับ”

แต่ตอนดื่มที่ร้านเขาจะดื่มกาแฟดำเพราะอยากดื่มดำกับรสชาติของเมล็ดกาแฟ

“อ้าว กินของหวานได้หรือหะอ้อ...”

ภรรยาเจ้าของร้านวางกระปุกขนาดเล็กที่ฝ่ามือเกือบปิดได้มีดลงบนเคาน์เตอร์ดังกึก ภายในกระปุกมีของเหลวเหนียว ๆ สีเหลืองอ่อนคล้ายลูกกวาดเบคโค⁵

“ช่วยรับน้ำผึ้งนี้ไปได้ไหม พ่อกับแม่ที่บ้านฉันทำเองนะ”

ได้ยินว่าหลังจากเกษียณอายุพ่อของเธอเริ่มทำฟาร์มเลี้ยงผึ้งกับเพื่อนๆ ซึ่งอาศัยอยู่ในละแวกเดียวกัน สมาชิกส่วนใหญ่เป็นเกษตรกร ทุกคนต่างวางกล่องเลี้ยงผึ้งไว้ที่บ้านของตัวเอง เช่นในสวนหรือทุ่งนา และเมื่อเวลาผ่านไประยะหนึ่งก็จะนำผลผลิตที่ได้มารวมกัน

⁵ขนมชนิดหนึ่งทำจากน้ำกับน้ำตาล มีสีเหลืองใส

“ปีที่แล้วปริมาณผลผลิตแค่ว่าลดลงบนแพนเค้กที่ทุกคนทำกินด้วยกัน แต่ดูเหมือนปีนี้ผลผลิตจะดีมาก เพราะส่งมาให้ฉันตั้งห้ากระทะปุกแน่ะ ความจริงไม่ต้องลำบากทำแพนเค้ก แค่ว่าลดลงบนขนมปังปิ้งก็อร่อยแล้วละ ก่อนจะราดน้ำผึ้งก็ทานเหยให้เต็มทีก่อนนะ”

“หรือครับ...”

ฟุคาเสะหยิบกระทะปุกขึ้นมา ผิวหน้าของน้ำผึ้งขยับยวบยาบเพราะความเหนียวข้น แค่มือสัมผัสเล่นก็ทำน้ำผึ้งที่ใสขนาดนี้ได้เซียวหรือ หากติดยี่ห้อคงเป็นสินค้าวางขายได้เลย

ขณะภรรยาเจ้าของร้านพูดว่าให้ลองดู กระดิ่งตรงประตูก็ส่งเสียงดังเสียก่อน เธอรีบมุ่งหน้าไปยังจุดวางสินค้า เจ้าของร้านออกเดินทางไปหาซื้อเมล็ดกาแฟตั้งแต่สัปดาห์ก่อน เห็นว่าครั้งนี้เขาวนไปตามประเทศในทวีปแอฟริกาอย่างเคนยาหรือแทนซาเนีย เมื่อวานฝ่ายภรรยาให้ดูรูปจากแทนซาเนียของสามผู้ยิ้มแป้นด้วยใบหน้าเกรียมแดดโดยมีไรกาแฟเป็นฉากหลัง

ฟุคาเสะวางกระทะปุกน้ำผึ้งลงบนเคาน์เตอร์

ตอนนี้การทำฟาร์มผึ้งกำลังได้รับความนิยมหรือ แต่ดูเหมือนจะขึ้นอยู่กับขนาดตัวด้วย...

“ที่บ้านส่งมาให้นะ พอจะสู้วิธีใช้มันบ้างไหม”

อิโรซาวะถือกระทะปุกน้ำผึ้งมาหาฟุคาเสะที่อพาร์ทเมนต์ในวันหนึ่งช่วงต้นเดือนมิถุนายนตอนอยู่ปีสี่ บางครั้งเวลาอิโรซาวะมาอพาร์ทเมนต์ของฟุคาเสะจะมีของติดไม้ติดมือมาด้วย เช่นขนมขบเคี้ยวหรือข้าวหน้าเนื้อ ทว่าหูของถุงพลาสติกจากร้านสะดวกซื้อในวันนั้นยืดยาวจนแทบไม่อาจต้านทานน้ำหนักได้แล้ว

เกิดเสียงหนักทุ้มดังกึกเมื่ออิโรซาวะหยิบของในถุงออกมาวางบนโต๊ะโคทส์^๑ ซึ่งทำหน้าที่เป็นแค่เพียงโต๊ะ มันคือกระทะปุกขนาดใหญ่ยักษ์ที่ดูแล้วน่าจะใช้บิวยตวงปริมาณหนึ่งปีลงไปได้หมด ภายในนั้นไม่มีของเหลวเหนียวๆ สีอำพันบรรจุอยู่เกือบก้นลิบเปอร์เซ็นต์

^๑โต๊ะติดเครื่องทำความร้อน

“คุณลุงที่เป็นญาติกันทำฟาร์มผึ้งนะ ฉันชอบของหวานนะ แต่ส่งมาให้เยอะขนาดนี้ก็ไปไม่เป็นเหมือนกัน จะให้เอาไปใช้ทำอะไรเนี่ย ให้ตายเถอะ แม่ฉันน่าจะคิดบ้างก่อนส่งมาให้ ถ้าไม่รังเกียจนายช่วยรับไปได้ไหม”

มันหนักมากจนฟูคาเสะรู้สึกผิดหากจะปฏิเสธด้วยความเกรงใจ

“ไม่รู้เหมือนกันว่าเอาไปใช้ทำอะไรได้บ้าง แต่จะแบ่งใส่ทัปเปอร์แวร์ก็แล้วกัน หรือควรจะไปซื้อกระปุกมาจากร้านร้อยเยนดีนะ”

“ไม่ต้องหรอก นายเอาไปทิ้งกระปุกได้เลย”

ฮิโรซาวะบอกว่าที่อพาร์ทเมนต์ของเขายังมีกระปุกแบบเดียวกันนี้อยู่อีกสองกระปุก นั่นเป็นครั้งแรกที่ฟูคาเสะได้ฟังคำบ่นของฮิโรซาวะ ถ้าตัวเองตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกันคงบ่นมากกว่านี้

“เอาไว้คิดทีหลังก็แล้วกันว่าจะใช้ทำอะไรได้บ้าง ก่อนอื่นฉันจะไปซิงกาแฟมาให้ล่ะ”

มันเป็นกิจวัตรประจำทุกครั้งที่ฮิโรซาวะมาอพาร์ทเมนต์ของฟูคาเสะ ทั้งสองจะจับกาแฟไปพลางดูรายการวาไรตี้ทางโทรทัศน์หรือดูทีวีกีฬาพนันตร์ที่เขาจากร้านแถวนั้น นานๆ ครั้งฮิโรซาวะจะนำทีวีตราโคเกะ⁷ ติดมือมาด้วย

ฟูคาเสะเองก็ไม่รู้ว่านี่เป็นวิธีที่ถูกต้องสำหรับการใช้เวลาร่วมกับเพื่อนเพศเดียวกันหรือเปล่า ที่ผ่านมาใช้ว่าเขาจะหัวเดียวกระเทียมปลิว แม้ว่าสมัยมัธยมต้นฟูคาเสะจะเคยโดนเพื่อนร่วมห้องทุกคนเมินใส่ประมาทหนึ่งเดือน แต่ก็ไม่เคยโดนกลั่นแกล้งมากกว่านั้น เพียงแต่ตั้งแต่สมัยประถมเขาไม่เคยมีเพื่อนที่เรียกได้เต็มปากว่าเพื่อนสนิทแม้แต่คนเดียว หากบอกว่าให้เขียนชื่อเพื่อนห้าคน คงมีสักสามคนที่เขียนชื่อของฟูคาเสะ แต่ถ้าให้เลือกเขียนแค่ชื่อเดียว คงไม่มีใครเขียนชื่อของฟูคาเสะเลย คนเพียงหนึ่งคนที่ฟูคาเสะเลือกในบรรดาห้าคน อาจไม่มีใครเลือกฟูคาเสะเลยก็เป็นได้

เขาเคยคิดว่านั่นเป็นเรื่องน่าอับอายที่สุดในโลก เคยเชื่อแบบฝังหัวโดยไม่ได้มีใครบอกว่าคุณค่าความเป็นคนขึ้นอยู่กับจำนวนเพื่อนว่ามีคนชอบ

⁷ การแสดงประเภทหนึ่งที่เกิดขึ้นในสมัยเอโดะ (ค.ศ. 1603 - 1868) เป็นการเล่าเรื่องตลกด้วยคนเพียงคนเดียว และยังสืบทอดมาจนปัจจุบัน

และเชื่อในตัวเราแค่นั้น แต่เชื่อว่าแค่มีจำนวนมากแล้วจะดี เชื่อว่าจะเป็นใครก็ได้ ต้องเป็นเพื่อนที่มีคุณภาพ เป็นเพื่อนที่คนรอบข้างเห็นแล้วต้องรู้สึกอิจฉา

ทว่าสมัยประถมเมื่อเริ่มคิดเรื่องเหล่านั้น รอบตัวของฟูคาสะกลับไม่มีใครรายล้อมเลยสักคน เขารู้สาเหตุอย่างรวดเร็ว เพราะเขาเล่นกีฬาไม่เก่งนั่นเอง แถมยังไม่ใช้คนปล่อยมุขตลกน่าสนใจแทนคำทักทายได้ ที่ทุกคนไม่เคยชวนเขาคู่ตอนช่วงพักเป็นเพราะเขาเอาแต่อ่านหนังสือ แต่เขาก็ไม่จำเป็นต้องอดกลั้นความอยากอ่านหนังสือเพื่อเปลี่ยนตัวเองให้เข้ากับพวกไร้สาระ ฟูคาสะพร่ำบอکتัวเองแบบนั้นพลางลอบมองกลุ่มเพื่อนร่วมห้องที่กำลังพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน

ฟูคาสะตั้งความหวังว่าถ้าขึ้นมัธยมต้นคนคงหันมาสนใจคนที่เรียนดี ทว่าคนที่หัวเราะเอิ๊กอ๊ากเสียงดังในห้องเรียนก็ยังคงเป็นเด็กกลุ่มเดียวกับสมัยประถม นั่นเป็นเรื่องช่วยไม่ได้ ทุกคนต่างไม่สนใจใครรู้และไม่มีโอกาสรู้ว่าใครเก่งแค่ไหน โรงเรียนมัธยมต้นที่ฟูคาสะเคยเรียนไม่ติดคะแนนสอบขึ้นป้าย ได้ยินว่ายุคพ่อแม่ของเขามีการติดกระดาษประกาศอันดับและคะแนนสอบตรงโถงทางเดิน หากเขาเกิดในยุคนั้นสถานะอาจเปลี่ยนไปจากนี้บ้าง ฟูคาสะสาปแช่งคำวาระบบการศึกษาแบบยูโทริ^๑ ขณะปีติบังใบหน้าด้วยหนังสือ นานๆ ครั้งจะมีคนชวนคุยว่า “หนังสือของนักเขียนคนนี้สนุกดีนะ” ฟูคาสะเลยได้มีเพื่อนให้แลกกันยืมหนังสือออกใหม่บ้าง ไปร้านหนังสือด้วยกันหลังเลิกเรียนบ้าง แต่ก็ไม่เคยรู้สึกดีหรือสบายใจที่นั่งเรียนกับเพื่อนกลุ่มนี้ในห้องเรียนเลย

ฟูคาสะเชื่อว่าความสามารถที่แท้จริงจะเปล่งประกายหลังจากขึ้นชั้นมัธยมปลาย ผลการเรียนของเขาดีพอจะสอบเข้าโรงเรียนเอกชนอันดับหนึ่งในละแวกนั้นได้สบายๆ แต่ฤดูร้อนตอนมัธยมสองพอตรวจพบว่า เป็นมะเร็ง และการต่อสู้กับโรคร้ายก็เริ่มต้นขึ้น พ่อของฟูคาสะทำงานในบริษัทแปรรูป

^๑ Yutori Education ระบบการศึกษาที่มีเป้าหมายส่งเสริมให้เด็กเกิดความอยากเรียนรู้ด้วยตัวเอง ไม่เน้นการทำงานและการสอบแข่งขันเหมือนในอดีต

อาหาร แม้จะไม่โดนเชิญออก แต่ก็ไม่ใช่บริษัทที่จ่ายเงินเดือนให้ในช่วงลาพักงาน เนื่องจากสถานการณ์ของครอบครัวเป็นแบบนี้ ฟุคาสะเลยไม่กล้าบอกว่ายากเรียนต่อโรงเรียนเอกชน และเลือกเรียนโรงเรียนใกล้บ้านแทน พวกเขาไม่เต็มใจส่วนหนึ่งถูกก้าวจัดออกไป แต่ก็มีเพื่อนร่วมรุ่นสมัยมัธยมต้นประมาณหนึ่งในสามที่เรียนต่อโรงเรียนเดียวกัน สถานภาพของเขaleyไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมสัก

การจะได้มีชีวิตของตัวเองจำเป็นต้องออกไปจากเมืองบ้านนอกแห่งนี้

การผ่าตัดของพ่อประสบความสำเร็จและได้กลับไปทำงาน ส่วนฟุคาสะตั้งเป้าสอบเข้ามหาวิทยาลัยชื่อดังในเมืองใหญ่มากกว่าจะคิดเรื่องการเติมเต็มชีวิตมัธยมปลาย เขาไม่สนแม้ถูกตราหน้าว่าเป็นคนน่าเบื่อ เผ้าบอกตัวเองว่าตัวจริงของฉันไม่เหมือนกับพวกนาย ฟุคาสะพรั้าพูดประโยคนั้นไม่หยุดตั้งร้ายมนตร์ จนกระทั่งได้หันหลังก้าวออกจากเมืองบ้านนอกโดยมีจุดหมายแจ้งการสอบผ่านมหาวิทยาลัยเมเคียวอยู่ในมือ เขาไม่บอกที่อยู่ใหม่ให้อึดดีเพื่อนร่วมรุ่นรู้แม่แต่คนเดียว

และเพื่อนสนิทคนแรกในชีวิตที่ดินแดนใหม่ก็คือฮิโรฮาระ โยชิกินั่นเอง

“ขอโทษนะจ๊ะที่วิ่งไปวิ่งมาส่งเสียงเตาะเตาะไม่หยุด”

ร่องเท้าเตาะย่างของภรรยาเจ้าของร้านส่งเสียงเตาะเตาะพร้อมกับที่เธอวิ่งเหยาะๆกลับมา ความจริงเธอชงกาแฟให้ตามที่สั่งเรียบร้อยแล้ว ฟุคาสะจึงไม่คิดมากที่ถูกปล่อยทิ้งไว้คนเดียว แต่ด้วยวิสัยเจ้าของร้านคงไม่อนุญาตให้เธอปล่อยปละละเลย

“เอ่อ...เราคุยกันถึงไหนแล้วนะ จริงด้วย น้ำผึ้ง”

ภรรยาเจ้าของร้านหยิบกระปุกขนาดเล็กอีกกระปุกจากชั้นวาง

“เทใส่จานใหม่ หรือจะใช้ช้อนตักกินตรงๆเลย”

“ลองใส่ลงในกาแฟดีไหมครับ”

“นั่นสิ! ทำไมฉันนึกไม่ถึงนะ ฟุคาสะคุงไอเดียเยี่ยมมากเลย!”

เธอตอบมีอณาด

“นี่...ลองใส่ลงไปในกาแฟดูไหม”

คนแรกที่เสนอความคิดนี้คือฮีโรซาวะ ทว่าตอนนั้นฟูคาสะไม่ได้แสดงความคิดเห็นด้วยทันทีเหมือนกับภรรยาเจ้าของร้าน เพราะกลัวว่ากลิ่นหอมของกาแฟจะโดนกลิ่นน้ำผึ้งกลบเสียหมด แวบหนึ่งเขาถึงกับคิดว่า หรือความจริงแล้วฮีโรซาวะอาจจะไม่ได้ชอบกาแฟอย่างที่ปากพูดก็ได้

“แม่ฉันบอกว่าทำแบบนี้กาแฟจะอร่อยขึ้น แต่ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเชื่อได้แค่ไหน”

ได้ยินดังนั้นฟูคาสะเลยตกลงว่าจะลองดูสักแก้วหนึ่ง

ภรรยาเจ้าของร้านยึดคอมองแก้วกาแฟของฟูคาสะ ภายในนั้นว่างเปล่า

“ยังพอดื่มได้อีกสักแก้วหรือเปล่า”

ห้องของเขายังรับไหว หรือว่าอีกฝ่ายจะหมายถึงเวลา ฟูคาสะมองนาฬิกาข้อมือ ตอนนั้น 18.40 น. เหลืออีกยี่สิบนาทีกว่าจะถึงเวลานัด

“ได้สิครับ”

“งั้น” ภรรยาเจ้าของร้านหยิบถ้วยกาแฟว่างเปล่าไป “ใส่ส่วนผสมอื่นลงไปด้วยแบบนี้ กาแฟเบลนด์น่าจะดีนะ”

“เห็นด้วยครับ”

เธอหยิบโหลโคลเวอร์เบลนด์จากชั้นวาง แล้วใส่เมล็ดกาแฟลงในเครื่องบดปริมาณสำหรับสองถ้วย จากนั้นนำเมล็ดที่บดเสร็จใหม่ๆ ติดตั้งกับเครื่องชงเอสเปรสโซ เสียงต่ำๆ ดังวิ้งก้องกังวานพร้อมกับที่น้ำกาแฟเข้มข้นค่อยๆ หยดลงในแก้ว จากนั้นแค่ใส่น้ำร้อนลงไปก็เป็นอันเสร็จเรียบร้อย

กลิ่นหอมนุ่มนวลอันคุ้นเคยจี้จี้โพรงจมูก ใจของฟูคาสะเริ่มเอนเอียงว่าดื่มแบบนี้เลยก็น่าจะดี ตอนนั้นเองเกิดเสียงกังวานดังปิ๊ง ก่อนที่กลิ่นหวานรุนแรงจะแผ่กระจายไปทั่ว

อีกฝ่ายยื่นกระปุกให้เป็นเชิงบอกว่าเชิญก่อนได้เลย ฟูคาสะดักน้ำผึ้งหนึ่งช้อนกาแฟใส่ลงในแก้ว จากนั้นใช้ช้อนคนซ้าๆ ให้เข้ากัน

“ช้อนเดียวพอเธอ”

“แค่นี้ก็พอครับ แต่ถ้าอยากให้มีความหวานเท่าน้ำตาลหนึ่งช้อนต้อง

ใส่น้ำผึ้งสามช้อนนะครับ”

“แบบนี้ต้องเรียกว่าผู้เชี่ยวชาญด้านน้ำผึ้งซะแล้วมังเนี่ย”

นี่ก็เป็นเรื่องฮีโรชาวะสังเกตเห็น ภรรยาเจ้าของร้านใส่น้ำผึ้งสามช้อนแล้วคนไม่หยุด ฟุคาสะคิดว่าฮีโรชาวะก็เคยทำแบบนี้เหมือนกัน พลังหวานนี่ถึงมือใหญ่ๆ ของเขา

วันนี้คงจะเป็นวันแบบนี้เอง

ชายหนุ่มสูดกลิ่นหอมจนเต็มปอดก่อนจะจิบกาแฟ เนื่องจากได้ฟังว่า กล้องเลี้ยงผึ้งตั้งวางอยู่ในสวนจึงรู้สึกราวกับภายในปากเต็มเปี่ยมด้วยดอกไม้หลากชนิดซึ่งแบ่งบานเต็มท้องทุ่ง ไม่รู้สึกถึงความผิดปกติใดๆ เลย หากบอกว่ากาแฟชนิดนี้เป็นแบบนี้อยู่แล้วเขาก็คงเชื่อ กลิ่นและรสของกาแฟกับน้ำผึ้งผสมผสานเป็นหนึ่งเดียวกันอย่างลงตัว

“อร่อยใช่ไหมล่ะ”

ใบหน้ากระหยิ่มยิ้มย่องของฮีโรชาวะผุดขึ้นในสมอง

“ดีเกินคาด ไม่แพ้เมล็ดกาแฟที่ได้รางวัลอันดับต้นๆ เลย ถ้าเอาไปเสนอพ่อเขาคงโดนปฏิเสธ บอกว่านี่ไม่ใช่กาแฟ สับดาที่นี้ถือซะว่าเป็นช่วงทดลอง ลองแนะนำเมนูกาแฟเบลนด์ใส่น้ำผึ้งให้ลูกค้าอื่นดูด้วยดีไหมนะ”

ภรรยาเจ้าของร้านยกกาแฟร้อนๆ ที่มรววดเดียวจนหมดแก้วด้วยท่าทางถูกใจมาก ที่ผ่านมาฟุคาสะไม่เคยสังเกตว่าแม้กระทั่งวิธีดื่มของเธอก็ยังเหมือนกับฮีโรชาวะ มันเป็นเรื่องที่ดูแล้วสะใจดี คนค่อนข้างลึนแหมอย่างฟุคาสะทำแบบนี้ไม่ได้

“เอานี่ไปใช้ด้วยสิครับ”

เขายื่นกระปุกขนาดเล็กที่อยู่ด้านหลังคอกซ้ายที่เข้ากับโต๊ะเคาน์เตอร์ให้ภรรยาเจ้าของร้าน

“ไม่ต้องเกรงใจหรอก นี่เป็นของแทนคำขอบคุณที่อุดหนุนโอเคดีจริงๆ ให้ ถ้าไม่รู้จะเอาไปใช้ทำอะไรก็ให้มิโฮโกะจังสิ วันนี้ไม่ได้นัดกันหรอก”

“เรานัดกันหนึ่งทุ่ม น่าจะใกล้มาแล้วล่ะครับ”

คราวนี้ฟุคาสะตรวจสอบเวลาจากโทรศัพท์มือถือ ขณะนี้เวลาหนึ่งทุ่มตรง เขาปรายตามองทางหน้าร้านพลางคิดว่าอีกไม่นานกระดิ่งตรงประตู

คงจะดังขึ้น มิโฮโกะไม่เคยมาช้ากว่าเวลานัดสักครั้งเดียว นอกจากนี้เธอยังไม่ได้ส่งอีเมลมาบอกว่าจะมาสาย

“รู้งี้รอให้มิโฮโกะจ้งมาถึงก่อนแล้วค่อยทำกาแฟใส่น้ำผึ้งให้ดื่มก็ดีหรือก”

เสียงกระดิ่งตรงประตูดังขึ้นกลบเสียงอุทานเหวอ ๆ ว่า “จริงด้วย” ภรรยาเจ้าของร้านขยับตาให้ฟูคาเสะแล้วกลับไปไปยังจุดวางสินค้า เธอพูดว่า “อ้าว ยินดีต้อนรับค่ะ คุณ xxx” ซึ่งไม่ใช่นามสกุลของมิโฮโกะเสียงดัง คงเพื่อแจ้งให้เขารู้ ฟูคาเสะตั้งสมาธิเงี่ยหูฟังทางจุดวางสินค้า เขาพอฟังออกว่าทางไหนคุยเรื่องสัพเพเหระและกำลังอธิบายชนิดของเมล็ดกาแฟ แต่ไม่ได้ยินเนื้อหาทั้งหมด กระนั้นก็ได้ยินเสียงหัวเราะชัดเจน

ฟูคาเสะเคยได้ยินภรรยาเจ้าของร้านเล่าให้ลูกค้าอื่นฟังว่า ก่อนจะเปิดร้านนี้สามีเคยทำงานธนาคารในเมืองใหญ่มาก่อน เป็นธนาคารที่ฟูคาเสะเคยสมัครเสียด้วย ลูกค้าพูดว่า “ใจกว้างจ้งที่ยอมสามี” ฝ่ายภรรยาจึงตอบด้วยรอยยิ้มว่า “เขาเป็นคนหัวแข็ง ถ้าตัดสินใจแล้วใครก็เปลี่ยนความคิดเขาไม่ได้นะ”

นั่นเป็นทางเลือกที่ฟูคาเสะไม่มีทางนึกถึง เขาทิ้งในตำรารายยิ่งกว่าฝ่ายสามีเสียอีก ความฝันไม่ใช่สิ่งที่ต้องตัดใจหากแต่งงานแล้วหรือกในทางกลับกัน หากเจ้าของร้านโสดอาจทำความฝันที่อยากมีร้านเป็นของตัวเองให้เป็นจริงไม่ได้ เพราะมีคนสนับสนุนจึงกล้าจะก้าวออกไปข้างหน้าเดี๋ยวนี้ฟูคาเสะหันมาคิดว่า ไม่นานที่เจ้าของร้านออกเดินทางไปทั่วโลกเพื่อตามหาเมล็ดกาแฟอร่อย ๆ อาจเพราะอยากให้ภรรยาได้ดื่มก็ก็เป็นได้

นั่นเป็นเพราะเขาได้พบกับมิโฮโกะ

ฟูคาเสะเห็นโอจิ มิโฮโกะ ที่โคลเวอร์คอฟฟ์ครั้งแรกเมื่อสี่เดือนก่อนในวันหนึ่งหลังเลิกงานชายหนุ่มไปยังร้านนั้น และพบว่าผู้หญิงที่ไม่เคยเห็นหน้ามาก่อนนั่งอยู่ตรงเก้าอี้ตัวในสุดของเคาน์เตอร์ซึ่งเป็นที่นั่งประจำของเขา เป็นเรื่องแปลกที่มีลูกค้าคนอื่นอยู่ในร้านช่วงประมาณหนึ่งทุ่มซึ่งฟูคาเสะจะมาเยือน ได้ยินว่ามูมนั่งดื่มของโคลเวอร์คอฟฟ์ซึ่งตั้งอยู่กลางย่านที่อยู่อาศัย มีลูกค้าเข้ามาในช่วงบ่ายโมงถึงประมาณห้าโมงเย็น หมายความว่าตอนเย็น

จะไม่มีลูกค้ามาเยือนร้านที่มีแต่กาแฟขายเพราะเต็มเต็มความหิวไม่ได้ และตั้งแต่สองทุ่มเป็นต้นไปทางร้านจะต้อนรับลูกค้าขาประจำที่มีจำนวนไม่เกินห้าคน โดยแต่ละคนมาด้วยเหตุผลต่าง ๆ นานา ไม่ว่าจะเพื่อให้ตาสว่างบ้าง มาดื่มกาแฟหลังมือเย็นบ้าง บ่อยครั้งที่ฟูคาสะได้ร่วมวงกับสมาชิกเหล่านี้ด้วย

ทว่าผู้หญิงคนนี้ไม่ใช่ขาประจำซึ่งมาเยือนร้านหลังสองทุ่ม ได้ยินว่ามีลูกค้าเดินทางมาจากที่ไกล ๆ เพิ่มขึ้นหลังจากนิตยสารของเมืองแนะนำร้านไปหลายครั้ง แต่จากการแต่งตัว เธอสวมชุดอยู่บ้าน ดูแล้วบ้านน่าจะอยู่ไม่ไกล กระนั้นก็ไม่เคยเห็นเธอในละแวกนี้เลย

ความจริงแค่เปลี่ยนไปนั่งที่อื่นก็จบแล้ว ทว่าฟูคาสะกลับได้แต่ยืนหนึ่งมองเจ้าของร้านซึ่งกำลังชงกาแฟอยู่หลังเคาน์เตอร์ เจ้าของร้านแสดงสีหน้าขอโทษ ทำเอาฟูคาสะลนลานหย่อนตัวนั่งลงตรงเก้าอี้ใกล้กับประตูที่สุด

“หรือว่า...คุณจองที่นั่งตรงนี้ไว้คะ”

มิโฮโกะยกกายขึ้นเล็กน้อยพร้อมกับถามฟูคาสะด้วยท่าทางกังวล

“ไม่ใช่ใช้อย่างนั้นครับ เจ้าของร้านครับ ขอเหมือนเดิม”

หลังจากพูดจบชายหนุ่มก็กลัวว่าจะเป็นเกทับหรือเปล่าว่าตัวเองเป็นขาประจำ ทว่าสายตาของมิโฮโกะจับจ้องมองตรงไปยังกาแฟตรงหน้า เธอยกแก้วขึ้นสูดกลิ่นหอมของกาแฟก่อนจิบทีละน้อย ทันใดนั้นดวงตาทรงสีน้ำเงินก็เบิกโพลง คงเพราะอร่อยกว่าที่จินตนาการไว้ ฟูคาสะมองใบหน้าด้านข้างของมิโฮโกะพลางคิดว่า วันแรกที่ตนมาร้านนี้ก็อาจทำสีหน้าแบบเดียวกับเธอ

“ที่ร้านมีเมล็ดกาแฟขายด้วยใช่ไหมคะ”

มิโฮโกะถามอย่างเกรงใจ พยายามไม่รบกวนเจ้าของร้านผู้กำลังชงกาแฟให้ฟูคาสะ ทว่าก่อนเจ้าของร้านจะให้คำตอบเธอก็พูดต่อ

“แต่...ถึงจะเป็นเมล็ดแบบเดียวกัน ดิమ్ที่นี้คงอร่อยกว่า”

ใช่! ฟูคาสะพยักหน้าแรง ๆ อยู่ในใจ

ชายหนุ่มเริ่มดื่มกาแฟตั้งแต่ฤดูใบไม้ร่วงสมัยมัธยมหกซึ่งเป็นช่วงเริ่มต้นเร่งอ่านหนังสือเพื่อเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัย ช่วงแรกเขาดื่มกาแฟ

สำเร็จรูป แต่หลังจากตี๋มคืนละสองถึงสามแก้วไปสักพักก็เริ่มท้องอืดในตอนเช้า เลยขอให้แม่ซื้อดริปเปอร์กับเมล็ตกาแฟสำหรับดริปโดยเฉพาะมาให้ หลังจากเข้ามหาวิทยาลัยฟูคาเสะอ่านหนังสือเฉพาะทางเกี่ยวกับกาแฟและทดลองอะไรหลายอย่าง ไม่ว่าจะเปลี่ยนที่กรองจากกระดาษเป็นผ้าบังลองใช้เฟรนช์เพรส⁹บ้าง เมื่อเรียนจบและทำงานเขาก็ได้รู้จักร้านกาแฟแห่งนี้ทำให้เขาใช้เงินโบนัสก้อนแรกในชีวิตทั้งหมดซื้อเครื่องชงเอสเปรสโซของเยอรมนีแบบเดียวกับของที่ร้าน

ฟูคาเสะทุ่มทั้งเงินและเวลาจนสามารถยัดดอกพุดได้เต็มปากว่าตัวเองชงกาแฟอร่อยกว่าร้านกาแฟทั่วไป (ความจริงเขาไม่เคยवादใครเรื่องนี้หรอก) แต่ไม่ว่าจะพยายามเท่าไรก็สู้กาแฟที่เจ้าของร้านชงไม่ได้ ยิ่งไปกว่านั้นเจ้าของร้านยังเข้าร่วมเวิร์คชอปสำหรับมืออาชีพเป็นระยะๆ ทำให้ความสามารถเพิ่มขึ้นไม่หยุด ฟูคาเสะเลยมาที่ร้านทุกวันไม่เคยขาด

หากพุดเรื่องนี้ออกไปบรรยายภาคคงรื่นรมย์ขึ้นกว่านี้ แต่สุดท้ายเขาก็ได้แต่จับกาแฟที่เจ้าของร้านชงให้ ความจริงแล้วมีหัวข้อสนทนาอื่นอยู่อีกที่ฟูคาเสะพุดว่า “ขอเหมือนเดิม” หมายความว่า “แล้วแต่เจ้าของร้านเลย” ซึ่งคราวนี้เป็นกาแฟรสเบียร์วส์สไตล์เบอร์รี่

“คอสตาริกาหระอครับ”

“ถูกต้องครับ”

ถ้าตอบผิดหรือเป็นเมล็ตกาแฟใหม่ที่เพิ่งซื้อมา เจ้าของร้านจะเริ่มต้นสาธยายเกร็ดความรู้ แต่ถ้าตอบถูกบทสนทนาจะจบลงแค่นั้น แม้เป็นขาประจำของร้านมาเกือบสองปีแล้ว ฟูคาเสะก็แทบไม่ค่อยสนทนากับเจ้าของร้านเรื่องอื่นนอกเหนือจากเรื่องกาแฟ

ตอนฟูคาเสะตอบปัญหาเกี่ยวกับชนิดของเมล็ตกาแฟ เขารู้ว่ามีไฮโกะชำเลืองมองทางนี้แวบหนึ่ง แต่เขาก็ไม่พุดว่า “คุณเก่งจัง” หรือ “มัน

⁹French Press เป็นอุปกรณ์การชงกาแฟ โดยใช้วิธีแบบแช่กาแฟให้ชุ่มน้ำ เพื่อสกัดน้ำกาแฟออกมา วิธีนี้จะเป็นการดึงรสชาติของกาแฟได้ดีกว่าการปล่อยน้ำให้ไหลผ่านกาแฟ ซึ่งจะทำให้ได้รสชาติกาแฟที่เข้มข้น ถึงรสกาแฟแท้ๆมากกว่า

รสชาติยังงั้นละ” หญิงสาวจิบกาแฟหนึ่งอีกก่อนเหม่อมองความว่างเปล่า คล้ายกำลังปล่อยความคิดไปยังสถานที่อันห่างไกล ใบหน้าด้านข้างนั้นสวยจนฟูคาเสะได้แต่ลอบมองเธอเป็นระยะ ๆ

หลังจากวันนั้นถ้าโชคดีเขาจะได้พบมิโฮโกะที่ร้านสัปดาห์ละสามครั้ง ถึงโชคร้ายอย่างน้อยก็จะได้พบเธอหนึ่งครั้ง ส่วนใหญ่หญิงสาวจะมาถึงที่ร้านก่อนโดยเว้นเก้าอี้ประจำของฟูคาเสะเอาไว้ให้ ส่วนเธอจะนั่งเก้าอี้ตัวที่สองจากประตูและค้อมศีรษะเล็กน้อยทักทายฟูคาเสะซึ่งมาถึงทีหลัง

นาน ๆ ครั้งเจ้าของร้านจะอธิบายให้มิโฮโกะฟังเกี่ยวกับเมล็ดยาแพ แต่ส่วนใหญ่ทั้งสามจะอยู่เงียบ ๆ ดื่มด่ำเพลงสโตร์ลาดินทางวิทยุกันมากกว่า

แต่ร้านนี้ยังมีตัวละครสำคัญอยู่อีกคนหนึ่ง

“มิโฮโกะจึงทำงานอยู่ที่ร้าน ‘ขนมปังกริม’ ที่ตั้งอยู่อีกฟากของสถานีรถไฟนะะ”

จู่ ๆ ภรรยาเจ้าของร้านก็พูดขึ้นมาอย่างไม่มีปรีชุล่ยในวันที่หญิงสาวไม่ได้มาร้าน ตอนแรกฟูคาเสะไม่รู้ว่ามีโฮโกะจึงที่พูดถึงคือใคร เมื่ออีกฝ่ายอธิบายเสริมว่าขาประจำคนใหม่ที่มาร้านช่วงหนึ่งพุ่ม เขาถึงได้รู้ว่านั่นคือชื่อของเธอ

“ร้านนั้นมีขนมปังไส้คาวเพียบเลย ไม่ว่าจะขนมปังไส้แกงกะหรี่หรือแซนด์วิช ก่อนไปทำงานไม่ลองซื้อไปกินเป็นมื้อกลางวันดูหรือ”

บริษัทของฟูคาเสะไม่มีโรงอาหารสำหรับพนักงาน ทว่าบริเวณโดยรอบนั้นก็มีย่านอาหารราคาเป็นมิตรอยู่หลายร้าน นอกจากนี้ตอนเช้าเขาไม่ค่อยมีเวลาจึงซื้อเกี๊ยวจ้อมไปไกล แต่หลังจากนั้นประมาณหนึ่งสัปดาห์ซึ่งเป็นวันหยุด ฟูคาเสะลองไปที่ร้านขนมปังตอนกลางวัน แต่ไม่พบมิโฮโกะตรงแคชเชียร์

ฟูคาเสะเดินลอดใต้ทางรถไฟด้วยความผิดหวัง ตอนนั้นเองเขาก็ถูกคิดขึ้นมาว่าตนคาดหวังอะไรไว้ ชายหนุ่มหยุดเดิน เขาไปเพื่อซื้อขนมปังไส้ละ และจากนั้นก็พยายามคิดเรื่องขนมปังไส้แกงกะหรี่ที่น่าจะเหมาะกับกาแฟ

วันต่อมาฟูคาเสะไปยังโคลเวอร์คอฟฟี่เวลาเดิมและพบว่ามิโฮโกะอยู่

ที่นั่นด้วย ภรรยาเจ้าของร้านอยู่หลังเคาน์เตอร์ ทว่าเขาไม่ได้บอกว่าจะไปที่ร้าน
ขนมปังมา หลังจากนั้นสามวันภรรยาเจ้าของร้านก็ยื่นซองที่ใส่ตัวหนังมาให้

“ได้มาจากคนของสมาคมผู้ประกอบการการค้า นะ แต่ทั้งฉันทั้ง
พ่อเขาไม่ค่อยชอบหนังสยองขวัญ ฟุคาเสะคงเอาไปไหม”

ชายหนุ่มไม่สนใจภาพยนตร์สยองขวัญเท่าไรนัก แต่คิดมาตลอดว่า
อยากดูเรื่องนี้เพราะเป็นผลงานของผู้กำกับที่ชื่นชอบมาตั้งแต่สมัยเรียน เขา
อยากรู้ว่าผู้กำกับซึ่งเชี่ยวชาญด้านไซโคเมทรี¹⁰ จะถ่ายทำผลงานแนวสยองขวัญ
ออกมาเป็นแบบใด เลยตั้งใจเอาไว้แล้วว่าจะไปดูหลังจากไม่ได้เหยียบ
โรงภาพยนตร์เสียนาน ฟุคาเสะกล่าวขอบคุณ แต่เมื่อเปิดซองออกดูก็พบว่า
มีตัวสองใบ

“ไปดูกับแฟนะจ๊ะ”

“ผมมีแฟนที่ไหนล่ะครับ”

ถ้าคู่สนทนาเป็นคนอื่นเขาคงเดาเส้นด้วยความหงุดหงิด แต่เมื่อ
อีกฝ่ายเป็นภรรยาเจ้าของร้าน เขากลับกล้าแสดงความเขินอายหรืออ่อนแอ
ให้เห็นอย่างเป็นธรรมชาติ

“ไม่ลองขวนมิโฮโกะจังดูละ ฉันเคยคุยกับมิโฮโกะจังเรื่องหนัง ถ้า
จำไม่ผิดเธอบอกว่าชอบผู้กำกับคนนี้ด้วย”

“แม่” เจ้าของร้านปรามภรรยาเบาๆ

“ถ้างั้น...”

ฝ่ายภรรยาคงเดาได้ว่าฟุคาเสะจะพูดต่อว่า “เอานี้ไปให้คุณมิโฮโกะ
ไม่ดีกว่าหรือครับ” ทุกครั้งเวลาเขาพูดจาแฉลบเธอจะเข้ามาขวางไว้ เธอยก
สองมือโบกปฏิเสธ สายตาบอกว่า ถ้าพูดต่อจนจบ ความเกรงอกเกรงใจ
และถ่อมตัวเกินเหตุจะกลายเป็นความจริงนะ

“ไม่ได้หรอก ไม่ว่าเรื่องไหนฉันก็ต้องให้ฟุคาเสะคงลูกค้าขาประจำ
คนแรกของร้านก่อนสิ”

¹⁰ Psychometry พลังที่สามารถรับรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นในอดีตโดยการจับต้องสิ่งของ
เช่น ภาพถ่าย เสื้อผ้า เครื่องประดับ เป็นต้น

ประโยคไม่คาดฝันทำให้หัวตาร้อนขึ้นมา มีคนเลือกเขียนชื่อของเขาในหัวข้อที่เลือกได้เพียงคนเดียว มิโฮโกะมาถึงตอนนั้นเอง เธอคงรู้สึกว่ายายตาของทุกคนจับจ้องตนมากกว่าปกติเลยมีท่าทางตกใจระคนสับสน มิโฮโกะยกมือจับหน้าและมองการแต่งกายของตัวเอง ฟุคาสะได้รู้ทีหลังว่าตอนนั้นหญิงสาวคิดว่าบนร่างกายมีแป้งสาลีติดอยู่

เมื่อมิโฮโกะนั่งลง ภรรยาเจ้าของร้านก็ส่งสายตามีเลศนัยมาให้
...อ้อ เร็ว ๆ เข้าสิ ดึงความกล้าออกมา สนใจเธอมาตลอดไม่ใช่เหรอ
ฟุคาสะไม่รู้ตัวว่านั่นเป็นการตีความเข้าใจตัวเอง เขาจึงภรรยาเจ้าของร้านกลับด้วยสายตาแค้นแน่

...ถ้าโดนปฏิเสธ ถึงจะเสียดายกาแฟ แต่ผมจะไม่มาร้านนี้อีกเลยตลอดชีวิต

การทำใจแข็งต่อหน้าใครสักคนให้ผลเหมือนกับการบีบมือจนแน่น ฟุคาสะลุกขึ้นยืนแล้วเดินไปหยุดข้างมิโฮโกะ ก่อนที่เสียงจะถูกเปล่งออกจากจุดลึกสุดของห้อง

“เอ่อ...”

นับจากวันนั้นชายหนุ่มก็ยังมาเยือนร้านกาแฟแห่งนี้ทุกวัน ยกเว้นวันหยุดของร้าน

“มิโฮโกะจึงต้องทำงานล่วงเวลากะทันหันหรือไงนะ เห็นบอกว่าจะระยะนี้ได้ไปช่วยทำขนมปังมากขึ้น”

ภรรยาเจ้าของร้านซึ่งเดินมาจากบริเวณวางขายสินค้าพูดให้กำลังใจ ฟุคาสะ พวกเขาคบหากันหลังจากไปดูหนังด้วยกันวันนั้น แต่ภรรยาเจ้าของร้านก็ยังคงวางแผนให้ทั้งสองได้ไปเดทกัน เช่น มีร้านอาหารฝรั่งเศสเปิดใหม่แน่ะ ฟุคาสะคงก็ชอบราคุโกะ¹¹ ไม่ใช่เหรอ เคยมีครั้งหนึ่งที่ชายหนุ่มเผลอพูดกับมิโฮโกะว่า “แม่สื่อแม่ชักสมัยก่อนเป็นอารมณ์แบบนี้หรือเปล่านะ” และรีบหุบปากไป

¹¹ ศิลปะการพูดของผู้ป่วนที่มีการถ่ายทอดมาตั้งแต่สมัยศตวรรษที่ 17 เป็นศิลปะการเล่าเรื่องตลกขบขันหรือเรื่องเล่าอื่น ๆ ที่ให้ความบันเทิงด้วยตัวคนเดียว สืบทอดต่อมาจนถึงปัจจุบัน

พวกเขาเพิ่งเริ่มคบหากันได้แค่สามเดือนเท่านั้นเอง

“ขอตัวสักครู่นะครับ”

ฟูคาสะเหยียบโทรศัพท์มือถือ ส่งอีเมลไปตีโหมนะ แต่เลยเวลานัดมาตั้งยี่สิบนาทีแล้ว ถึงหญิงสาวทำงานอยู่ก็ไม่นำโดนดูหากจะโทร.ไป แม้ว่าเขาไม่เคยถูกเธอดูเลยก็ตาม

ชายหนุ่มโทร.ไปยังเบอร์โทรศัพท์ของมิโฮโกะ เสียงรอสายดังสิบครั้ง ก่อนถูกตัดเข้าระบบรับฝากข้อความ ชายหนุ่มรอเสียงสัญญาณบอกให้ฝากข้อความ พลังคิดว่าควรบอกไปหรือไม่อย่างรออยู่ที่โคลเวอร์คอฟฟี่ ทันใดนั้นเสียงแผ่วเบาเอ่ยขึ้นว่า “ฮัลโล...” ความดังของเสียงฝนทำให้รู้ว่าเธออยู่นอกตัวอาคาร

“กำลังมุ่งหน้ามาที่โคลเวอร์หรือเปล่า”

ฟูคาสะถามเสียงดังเพื่อไม่ให้แพ้เสียงฝน แต่ก็เกิดอายขึ้นมาว่า ภรรยาเจ้าของร้านจะคิดว่าเขาพยายามโชว์ว่าโทร.ติดแล้วหรือเปล่า จึงเปลี่ยนไปนั่งหันหน้าเข้าหาผนังแล้วกดโทรศัพท์ที่ถือไว้ให้ใกล้หูมากกว่าเดิม เสียงของมิโฮโกะซึ่งได้ยินจากปลายสายเบาจนฟังแทบไม่ออก ถึงขนาดทำให้ฟูคาสะขมวดคิ้วสงสัยว่าปกติเสียงเพลงในร้านดังขนาดนี้เขี้ยวหรือ ทว่าเขาก็ได้รู้ในที่สุดว่าขณะนี้มิโฮโกะอยู่ที่ไหน

“ขอโทษครับ ช่วยคิดเงินที่ ดูเหมือนเธอจะไปที่พาร์ตเมนต์ของผมแล้ว”

“ตายจริง งั้นต้องรีบแล้วสิ”

ชายหนุ่มหยิบกระดาษชำระพร้อมกับรีบลุกขึ้นยืน จากนั้นกระดกกาแฟเย็นชืดจนหมด รสและกลิ่นของน้ำผึ้งซึ่งเคยผสมผสานเป็นหนึ่งเดียวกับกาแฟนั้น เมื่อกาแฟหายร้อนก็รับรู้ได้อย่างชัดเจนว่าเกิดจากการผสมของสองสิ่ง มันต่างประกาศตัวตนพลางไหลผ่านลงคอไป

“อย่าลืมเอาน้ำผึ้งกลับไปด้วยนะ”

ภรรยาเจ้าของร้านพูดเพียงเท่านั้นก่อนล่องหน้าไปยังจุดวางสินค้าซึ่งมีเครื่องคิดเงินตั้งอยู่

ใช้ว่าพวกเขากำหนดว่าต้องนัดเจอที่ร้านโคลเวอร์คอฟฟี่เท่านั้น ส่วนใหญ่ทั้งสองนัดเจอกันที่สถานีรถไฟแล้วค่อยกินมื้อเย็นด้วยกันมากกว่า แต่ตกลงกันไว้ว่าก่อนวันหยุดประจำของร้านขนมปังกริมจะนัดกันที่โคลเวอร์คอฟฟี่ เพราะมิโฮโกะจะขนมปังจำนวนมากซึ่งขายไม่หมดมาด้วย จากนั้นทั้งสองจะกินขนมปังด้วยกันที่พาร์ตเมนต์ของฟูคาสะ ชายหนุ่มไม่คิดมากกับการกินขนมปังเป็นมื้อเย็น ลับดาห์หนึ่งมีวันแบบนี้สักวันก็ดี

“ขอโทษนะ ตอนนี้นั่งอยู่หน้าห้องของคาซูกุนะ”

มิโฮโกะบอกเช่นนั้นทางโทรศัพท์ เกิดอะไรขึ้นกันแน่ หลังออกจากร้านฟูคาสะรีบวิ่งกลับไปยังพาร์ตเมนต์ แต่ผ่านมายังไม่ถึงหนึ่งร้อยเมตร รองเท้าก็เริ่มส่งเสียงเฉาะเฉาะแล้วแม้จะก้าวร่ม ขากางเกงเปลี่ยนสีตั้งแต่ช่วงหัวเข่าลงไป แถมยังแอบสนิทกับเนื้อ

หญิงสาวอาจเปียกมะล่อมะแล่กแบบเขาเลยทำให้ไปร้านไม่ได้ ความกังวลว่าอาจเกิดเรื่องร้ายแรงบางอย่างลง หรือว่ามีอาการเจ็บเตือนภัย เธอเลยเข้าใจผิดว่าร้านอาจปิดแล้ว ฟูคาสะยังคิดว่าโชคคิตีที่รวบรวมซักผ้าขนหนูแล้วเมื่อวาน

เธอน่าจะรออยู่ที่ชายคา แต่ต้องกำลังหนาวแน่ๆ ฟูคาสะจึงตั้งใจว่าก่อนอื่นจะชงกาแฟอุ่นๆ ให้ดื่ม ตอนอยู่ที่ร้านมิโฮโกะก็เติมน้ำตาลกับนมลงในกาแฟ ถ้าเธอเห็นน้ำผึ้งที่ได้รับจากภรรยาเจ้าของร้านคงดีใจ

ใช่แล้ว...นี่อาจเป็นโอกาสดีให้เขาได้มอบกุญแจห้องสำรอกกับเธอ เขาไม่เคยไปพาร์ตเมนต์ของมิโฮโกะ แต่ได้ยืนยันว่าถ้าขี้จักรยานจากร้านขนมปังกริมจะใช้เวลาประมาณสิบนาที เนื่องจากห้องของทั้งสองแค่มีสถานีรถไฟคั่นอยู่และเดินไปมาหาสู่กันได้ จึงไม่มีเหตุผลต้องให้กุญแจสำรอกและเข้าไปรอขณะเจ้าของห้องไม่อยู่ ฟูคาสะพรั้งบอกตัวเองแบบนี้มาตลอดว่าความจริงแล้วแค่กลัวว่าจะถูกมิโฮโกะปฏิเสธ รอให้อีกฝ่ายอนุญาตให้เข้าไปในพื้นที่ก่อนถึงค่อยเปิดประตูของตัวเองจะดีกว่า แต่ถ้าหญิงสาวคิดอย่างเดียวกันระยะห่างของพวกเขาก็ไม่มีวันลดลง จะหวังพึ่งภรรยาเจ้าของร้านโคลเวอร์คอฟฟี่ตลอดไปไม่ได้ เธอคงไม่ถึงขั้นช่วยพูดให้ว่า “ทำไมพวกเธอไม่ย้ายมาอยู่ด้วยกันล่ะ”

เริ่มมองเห็นอพาร์ทเมนต์ที่ใกล้เข้ามาแล้ว มันเป็นอาคารไม้สองชั้น ห้องของฟูคาสะอยู่ตรงชั้นหนึ่ง ตอนมาดูห้องกับบริษัทจัดหาห้องเช่า ห้องหัวมุมของชั้นสองเป็นห้องที่แสงแดดส่องดียังว่างอยู่ คนของบริษัทบอกว่าคุณลูกค้าโชคดีมากเลยครับ แต่หลังจากดูแล้วฟูคาสะกลับเลือกห้องตรงชั้นหนึ่งซึ่งว่างอยู่อีกหนึ่งห้อง ห้องชั้นสองนั้นเมื่อขึ้นบันไดเหล็กจนสุดจะเจอห้องเลย ขณะดูห้องอยู่ก็ได้ยินเสียงผู้อาศัยคนอื่นของชั้นสองหรืออาจเป็นผู้มาเยือนวิ่งขึ้นบันไดดังตึงๆ

แวบหนึ่งชายหนุ่มรู้สึกเหมือนหัวใจพองโต แต่อดีตใจัดมากกลับคล้ายถูกกดทับที่ศีรษะจนเหมือนจะหน้ามืด

ไม่มีคนที่ จะสร้างเสียงกังวานแบบนั้นตอนมาหาฟูคาสะอีกแล้ว แต่ทุกครั้งที่ได้ยินเสียงนั้นเขาก็ต้องนึกถึงคนคนนั้นอย่างแน่นอน

มิโฮโกะยืนกอดกระเป๋าผ้าในลอนของร้านขนมปังกริมหลบอยู่หลังบันได ฟูคาสะวิ่งไปหาเธอพร้อมกับกล่าวคำขอโทษ ตัวหญิงสาวไม่เปียกเท่าที่คาดไว้ เท้าซึ่งสวมรองเท้าแตะเปียกอยู่บ้าง ทว่าก็ไม่ได้อุ่นใจจนเข้าร้านกาแฟไม่ได้ ฟูคาสะเสียอีกที่เปียกไซกไปทั้งตัว

แสดงว่ามิโฮโกะมาถึงที่นี่ก่อนฝนจะตกหนักหรือ แวบหนึ่งชายหนุ่มคิดแบบนั้น ตอนนารยาเจ้าของร้านซึ่งเดินกลับไปกลับมาระหว่างจุดวางสินค้ากับโซนนั่งดื่มกาแฟมองออกไปด้านนอกพร้อมกับเอ่ยขึ้นว่า “ตายแล้ว ตกหนักขึ้นเยอะเลย” เป็นขณะที่ฟูคาสะชำระเงินตรงแคชเชียร์ของจุดวางสินค้า

“ขอโทษทำไมล่ะ ฉันต่างหากที่ผิดเพราะไม่ได้ไปที่ร้าน”

น้ำเสียงของมิโฮโกะไม่สดใสนัก แต่ก็ไม่ท้อเหี่ยวเท่าตอนคุยกันทางโทรศัพท์ เธอแค่ไม่มีอารมณ์ดื่มกาแฟระมั่ง ก่อนอื่นฟูคาสะไขกุญแจเปิดประตูแล้วเชิญให้มิโฮโกะเข้าไป เขาหยิบผ้าขนหนูผืนหนึ่งจากอ่างล้างหน้าที่อยู่ติดกับประตูหน้าส่งให้หญิงสาวก่อนบอกเธอให้ไปรอด้านใน ส่วนฟูคาสะเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าในห้องนั้น ความจริงเขาอยากอาบน้ำด้วย แต่บรรยากาศไม่อนุญาตให้ทำเช่นนั้น

เมื่อออกมาที่พบว่ามิโฮโกะนั่งคุกเข่าอยู่หน้าโต๊ะโคทส์ลี หันหลังให้

ประตูห้องโดยไม่เปิดโทรทัศน์ เธอเหลียวมองไปทั่วห้องเหมือนวันมาเยือน ห้องนี้ครั้งแรก ในฐานะห้องของผู้ชาย พุคาสะคิดว่าห้องนี้สะอาดเรียบร้อย และเรียกได้ว่าไม่แตกต่างจากตอนมิโฮโกะมาครั้งก่อนเลยแม้แต่น้อย แล้วเธอตัดใจสงสัยอะไรกัน

พุคาสะปิดประตู เสียงนั้นไม่ดังมากแท้ๆ แต่มิโฮโกะกลับสะดุ้งเฮือกหันมามอง

“ขอโทษที่ให้รอนะ เดี่ยวชงกาแฟให้ ภรรยาเจ้าของร้านโคลเวอร์...”

“ไม่เป็นไร”

นี่เป็นครั้งแรกที่มิโฮโกะพูดตัดบท เสียงแข็งและทิ่มแทงทำให้เขาถึงกับลืมหายใจ พุคาสะเดาไว้ว่าคงเกิดเรื่องบางอย่างซึ่งไม่เกี่ยวกับเขา ใบหน้าของหญิงสาวแข็งเกร็งเคร่งเครียด ทว่าก็ดูราวกับจะพังทลายและปล່อยไฮออกมาหากโดนแรงกระทบเล็กน้อยเท่าปลายเข็ม เมื่อเห็นสีหน้าเช่นนั้นพุคาสะก็เริ่มคิดว่า หรือว่าผู้ที่อยู่ในสถานะคนผิดจะเป็นตัวเขา แต่ถึงอย่างนั้นชายหนุ่มก็นึกสาเหตุไม่ออกเลย

“เกิดอะไรขึ้นเหรอ”

พุคาสะหย่อนกายนั่งลงตรงข้ามมิโฮโกะโดยมีโต๊ะคั่นอยู่แล้วจึงถามเขานั่งคุกเข่าเรียบร้อยโดยไม่รู้ตัว หญิงสาวนี้หัวหน้าอ้าปากคล้ายพยายามเค้นเสียงให้เปล่งออกมา

“คาซูกุ...บอกว่าเมื่อก่อนเคยมีชีวิตธรรมดาจนน่าเบื่อ ที่พูดนั้นจริงเหรอ”

สมัยเริ่มคบหากันใหม่ๆ เขาเคยพูดแบบนั้นจริง เรื่องที่ใครๆ ทำได้ อย่างการสั่งอาหารในร้านก่อนข้างหรุตอนมือเย็น พุคาสะกลับทำไม่ได้ เลยมีแต่ซุบและเมนูผักวางเต็มโต๊ะ เศษเหรียญหล่นกระจัดกระจายตอนเปิดกระเป๋าสตางค์ต่อหน้ามิโฮโกะ เขาไม่เคยทำอะไรให้ออกมาดูดีได้เลย ตอนนั้นพุคาสะกลบเกลื่อนความเขินด้วยการสารภาพตามตรงว่ามีโฮโกะเป็นแฟนคนแรกในชีวิต แต่เนื่องจากไม่ยอมให้หญิงสาวเข้าใจผิดว่าเขามีจุดบกพร่องในฐานะมนุษย์ เลยบอกแบบอ้อมๆว่า ใช่ว่าตัวเขาไร้เสน่ห์ แต่สิ่งซึ่งอยู่รอบตัวเขาต่างหากที่น่าเบื่อ

“ใช่ มันเป็นเรื่องที่...น่าสมเพชมากเลย”

เขายอมให้ทางบ้านส่งหนังสือรุ่นสมัยมัธยมต้นและมัธยมปลาย มาแล้วเปิดให้มิโฮโกะดู ในหน้าอิสระของแต่ละห้อง พุคาสะอยู่ในรูปรวม ตรงกลางหน้ากระดาษเพียงรูปเดียว แถมยังอยู่เกือบตกขอบ ส่วนหนังสือ รุ่นตอนมัธยมปลาย คนที่อยู่ด้านหน้าบังจนมีแค่หน้าผากค่อนข้างกว้าง ของเขาโผล่พ้นขึ้นมาเพียงเล็กน้อย ไม่สิ แค่การไม่มีหนังสือแทนความ ทรงจำแบบนั้นในห้องที่อาศัยอยู่ในปัจจุบันก็เป็นหลักฐานอย่างตัวชีวิตของ พุคาสะนั้นน่าเบื่อเพียงใด

“แล้วเคยทำเรื่องที่...รู้สึกผิดต่อสังคมบ้างไหม”

ปัญหาที่มิโฮโกะกำลังหยิบยื่นให้ขณะนี้อาจไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นระหว่าง เขากับเธอ ความรู้สึกนั้นก่อเกิดขึ้นในใจ พุคาสะราวกับเห็นภาพหลอนว่า เสียงฝนช่วยส่งเสริมให้เมล็ดพันธุ์แตกหน่อออกงอกกลายเป็นเถาวัลย์ พันธนาการไปทั่วทั้งร่างรัดเขาจนแน่น

“ฉันควรกรอกประวัติเหมือนในใบสมัครงานให้เธอหรือเปล่า ชีวิต ของฉันมันไม่มีสีสันก็จริง...แต่ก็ไม่มีอะไรที่เขียนลงไปไม่ได้หรอกนะ”

“งั้นถ้าให้เล่าเรื่องเกี่ยวกับชีวิตของคุณทั้งหมดจะทำให้ได้ไหม”

“แล้วทำไมฉันต้องทำแบบนั้นด้วย!”

ทันใดนั้นรากของเถาวัลย์อ้วนหนาที่ถูกต้องขาด เขาถูกปลดปล่อยจาก ความกดดัน ความหงุดหงิดคือสิ่งซึ่งทำลายความกังวล เป็นความหงุดหงิด คล้ายมีคนรูกล้ำเข้ามาเดินในห้องปูเสื่อตาตานิโดยไม่ถอดรองเท้าในวันฝนตก

พุคาสะลุกขึ้นยืนแล้วไปยังครัว หากยังประจันหน้ากันเขาคงผรุสวาท ใส่มิโฮโกะ ว่าชายหนุ่มเองก็ไม่มั่นใจว่าตนต้องการหลีกเลี่ยงการทำร้าย มิโฮโกะ หรืออยากหนีเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายรู้ว่าเขามีสถานที่ในหัวใจซึ่งไม่อยาก ให้คนนอกล่วงล้ำเข้ามา

“จะซังกาแฟก็แล้วกัน ฉันก็จะดื่มด้วย จริงด้วย ในกระเป๋ามีกระปุก น้ำผึ้ง ช่วยหยิบออกมาหน่อยได้ไหม ภรรยาเจ้าของร้านโคลเวอร์ให้มานะ”

เขابอกโดยยังหันหลังให้มิโฮโกะ ชายหนุ่มหยิบถุงโคลเวอร์เบลนด์ ออกจากกล่องเก็บเมล็ดกาแฟ แล้วใส่เมล็ดกาแฟลงในเครื่องบดมือหมุน

ใจเย็นไว้ ใจเย็นไว้ เขาหมุ่นมือจับตั้งก๊ก ๆ พลังครุ่นคิดถึงสถานการณ์
ในปัจจุบัน

ฟูคาสะกำลังถูกมิโฮโกะรุกราม

สำหรับเขามีเพียงเรื่องหนึ่งในใจที่ผึกเก็บไว้มาตลอด

มิโฮโกะกำลังบอกให้เขาเปิดเผยเรื่องนั้น...อย่างนั้นหรือ

เนื่องจากชีวิตไร้สีสันและมีเรื่องราวอันเป็นสีดำเข้มข้นเพียงหนึ่งเดียว
เมื่อถูกซักถามฟูคาสะจึงเปลือยแสดงความหวั่นไหวเพราะคิดว่าต้องให้เรื่องนั้น
เป็นแน่ แต่หากทำให้ใจให้สงบและลองคิดดูก็จะรู้ว่ามิโฮโกะไม่มีทางรู้เรื่องนั้น
เขาคิดไปเองทั้งหมดและเกือบซุดหลุมฝังตัวเองแล้ว

ฟูคาสะสัมผัสได้ว่ามีคนมายืนด้านหลัง เลยพยายามทำให้น้ำยืมแยม
อ่อนโยนที่สุดแล้วหันไปมอง

“หาเจอไหม แกบอกว่าเป็นน้ำผึ้งทำเองด้วยนะ”

ทว่าสิ่งที่ยื่นมาให้ไม่ใช่กระปุกน้ำผึ้งขนาดเล็ก แต่เป็นซองจดหมาย
ซองจดหมายขนาดมาตรฐานสีน้ำตาล พิมพ์ตัวอักษรด้วยคอมพิวเตอร์ มัน
ถูกส่งถึงมิโฮโกะ แต่ที่อยู่เป็นของร้านขนมปังกริม ฟูคาสะรับมาแล้วพลิกดู
ด้านหลัง ไม่มีชื่อและที่อยู่ผู้ส่ง ดิดแสตมป์ปกติราคาแปดสิบสองเยน
ตัวอักษรของตราประทับเลื่อนเพราะเปียกน้ำจนอ่านไม่ออก ด้านบนของ
ซองจดหมายถูกตัดเปิดด้วยของมีคม

“ฉัน...อ่านได้หรือ”

มิโฮโกะพยักหน้า ความจริงไม่ได้มีความหมายเป็นพิเศษ ทว่าฟูคาสะ
เหน็บซองจดหมายไว้ข้างตัวเพื่อเช็ดมือทั้งสองข้างด้วยผ้าขนหนูข้างอ่าง
ล้างจาน ก่อนหยิบสิ่งที่อยู่ในซองออกมา มีกระดาษเพียงหนึ่งแผ่นใส่อยู่ใน
นั้น เป็นกระดาษถ่ายเอกสารขนาดเอสี่สีขาวพับสามทบ มองเห็นร่าง ๆ ว่า
มีตัวอักษรกอธิกแบบหนาพิมพ์แนวตั้งอยู่เพียงหนึ่งบรรทัด...เสะ คาซุ...ชื่อ
ของเขาไม่ใช่หรือ หัวใจฟูคาสะเต้นโครมคราม

ชายหนุ่มมองมิโฮโกะก่อนทางกระดาษออก เธอจับจ้องเขาตาไม่กะพริบ
มัวสับสนลังเลไปก็เปล่าประโยชน์ เขาจึงเปิดกระดาษออก

'ฟุคาเสะ ดาซุซึสะ เป็นฆาตกร'

หัวใจเริ่มขยับรัวแรงจนหายใจไม่ทัน ทว่าขณะเดียวกันมีตัวเขาคือคนอื่นห่างออกไปหนึ่งก้าว กำลังจ้องมองฟุคาเสะซึ่งหน้าซีดลงเรื่อย ๆ ด้วยสายตาเย็นชา นี่ไม่ใช่ประโยคที่ถูกยึดเยียดมาให้แบบไร้ประกาศเตือนล่วงหน้า ทุกสิ่งทุกอย่างถูกวางแผนให้จบลงแบบนี้

เพื่อนร่วมชั้น เลี้ยงรุ่น เพลงต่างประเทศ ผน กาแฟ น้ำผึ้ง...

ตัวเขาผู้เย็นชาถามตัวเขาซึ่งกำลังหวั่นไหว นายไม่สังหรณ์ใจสักนิดเลยหรือว่าสักวันวันนี้จะมาถึง ไม่เคยหวาดกลัวเลยหรือว่ามันจะมาเยือนในวันที่นายมีความสุข ไม่ใช่วันธรรมดาอันแสนน่าเบื่อหน่าย

คำตอบคือ... 'ไม่' ตั้งสติไว้ อย่าโดนมันครอบงำ

"มันถูกส่งมาจากเมื่อไร"

"เย็นวันนี้ มันปนอยู่กับพัสดุที่ส่งมาที่ร้านนะ เจ้าของร้านบอกว่านาน ๆ ครั้งจะมีของแบบนี้ส่งมา ไม่แปลกที่มีคนส่งจดหมายหรือของขวัญมาให้ทางร้านหรือผู้หญิงที่มาทำงานพิเศษ แต่เขาก็เตือนว่าบางทีอาจจะป็นพวกสตอล์กเกอร์ ถ้าเนื้อหาจดหมายแปลก ๆ ให้รีบมาปรึกษา ฉันเอานี้ให้ใครดูไม่ได้หรอก ไม่ว่าเจ้าของร้านหรือภรรยาเจ้าของร้านโคลเวอร์ก็ด้วย ฉันมักจะเปลือยแสดงความรู้สึกรู้ออกมาทางสีหน้าตลอด ขึ้นไปที่ร้านต้องความแตกตื่นที่แน่ ๆ ว่าเกิดเรื่องบางอย่าง เลยเลือกไม่ไป แต่ฉันก็ไม่ได้เชื่อการล้อเล่นแบบนี้ร้อยเปอร์เซ็นต์หรอกนะ"

ฟุคาเสะมีอีกหนึ่งวิธี คือบอกกับมิโฮโกะด้วยรอยยิ้มเพื่อให้เธอคลายกังวลว่า "ลูกค้าโรคจิตที่ชอบมิโฮะจังพยายามทำให้พวกเราเลิกกัน เลยเขียนเรื่องโกหกแบบนี้ส่งมาห่านะสิ" แล้วจึงจดหมายทิ้ง ตอนนี้นิ่งทัน แต่มิโฮะโกะก็ไม่ได้บอกว่า 'ไม่ได้' ไม่เชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ ยังมีเคลือบแคลงอยู่ในใจของเธอ จากอาการของหญิงสาวตั้งแต่มาที่นี้ เรียกว่าเธอดูมีความสงสัยมากกว่าเสียอีก

แม้ปฏิเสธอย่างเด็ดขาดว่าไม่เคยก่อเรื่องที่โดนตราหน้าว่าเป็นฆาตกร แต่หลังจากนี้เขาจะยังปฏิบัติกับมิโฮะโกะได้เหมือนที่ผ่านมาหรือไม่

เธออาจพยายามจับสังเกตว่าคำพูดและการกระทำของเขามีจุดแปลก ๆ หรือไม่ ส่วนเขาคงเลือกคำพูดและเว้นระยะห่างจากมิโฮโกะมากกว่าเมื่อก่อน เพื่อไม่ให้ถูกปฏิบัติเช่นนั้น

ถ้าอยากมีความสุขอย่างแท้จริงก็รีบออกเรื่องทั้งหมดออกไปซะ

แวนหนึ่งฟูคาสะคิดบ้าง ๆ ว่า หรือว่าคนส่งจดหมายจะเป็นหมอนั่น ทว่าความคิดก็แตกสลายไปทันที หากเกิดเหตุการณ์เหนือธรรมชาติอย่าง การเข้าฝันยังพอทำเนา แต่การมาในรูปแบบนี้แสดงว่าต้องมีตัวตน แน่นนอน เพราะคนตายไม่มีทางเขียนจดหมายได้

เล่าให้มิโฮโกะฟังดีกว่า

ฟูคาสะตัดสินใจเช่นนั้น ทว่าก็ยังลังเล เขาจะเล่าให้เธอฟังโดย ไม่ละสายตาไปจากความจริงตรงหน้าได้หรือไม่ สุดท้ายแล้วจะไม่ใช่ว่าเป็น แค่คำพูดเนื้อหาเดียวกับตอนเล่าให้ตำรวจฟังเพื่อปกป้องตัวเขาเองหรือ

คืนนี้แค่สัญญากับมิโฮโกะว่าจะเล่าให้ฟังแน่นอน แล้วให้เธอกลับ ไปก่อน จากนั้นค่อยส่งจดหมายไปให้หน้าจะดีกว่า เขาจะได้เรียบเรียงความรู้สึกของตัวเองต่อเหตุการณ์ในวันนั้นอย่างเป็นขั้นตอน และถ่ายทอด ความจริงแก่มิโฮโกะอย่างเที่ยงตรงที่สุด ส่วนเรื่องที่ว่าหลังจากอ่านแล้ว มิโฮโกะจะตัดสินใจอย่างไรนั้น...ไม่ใช่สิ่งที่เขาควรนำมาคิดในตอนนี้

ฟูคาสะควรทำตามที่คิดไว้ เพราะเขารู้ดีว่าหากสังเกตสีหน้าของ มิโฮโกะพร้อมกับเล่าไปด้วย เนื้อหาคงเปลี่ยนไปตามสีหน้าของเธอ

“มิโฮะจัง คืนนี้...”

ลมนอกหน้าต่างส่งเสียงดังครืนกลบเสียงของฟูคาสะจนมิด ประตู ลั่นสะเทือนพร้อมเสียงดังโครม ของบางอย่างที่มีขนาดใหญ่กว่ากระป๋อง น้ำอัดลมเปล่าค้างลอยมากระแทก อาจเป็นรถจักรยาน ไม่มีวิธีแหว่วว่าเสียงฝน จะเบาลงเลย

คงปล่อยมิโฮโกะออกไปนอกห้องไม่ได้ วันนี้คือวันที่ถูกเลือกแล้ว นั่นเอง

“พอมีเวลาหรือเปล่า ฉันมีเรื่องต้องเล่าให้ฟัง แต่คิดว่าคงยาวมาก เลยละ”

“ฉันไหว”

ฟูคาสะเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าพรุ่งนี้หรือวันพฤหัสบดีเป็นวันหยุดของร้านขนมปังกริม ฝูงไส้ขนมปังวางอยู่ใต้โต๊ะ จะว่าไปโคลเวอร์คอฟฟี่ก็หยุดวันพฤหัสบดีเช่นกัน คนที่ต้องไปทำงานพรุ่งนี้มีแค่เขาเพียงคนเดียว ภาพตัวเองออกไปทำงานในสภาพโทรมและหาวหวิดๆ ผุดขึ้นในสมอง...ฟูคาสะหลุดขาดังพริต หลังจากนั้นเขาจะต้องสารภาพเรื่องสำคัญมากแท้ๆ แต่กลับคิดว่าชีวิตธรรมดาเหมือนที่ผ่านมารออยู่ในอนาคต

“มีอะไรหรือ”

มิโฮโกะทำสายตาสงสัยแบบเกรงใจ

“เปล่า ไม่มีอะไร ขอโทษที กำลังจะคุยกันเรื่องสำคัญแท้ๆ...ฉันอยากเล่าด้วยจิตใจสงบ เพราะงั้นขอชงกาแฟได้ไหม”

หญิงสาวดูไม่ค่อยเข้าใจการกระทำของเขานัก แต่ก็พยักหน้าโดยไม่พูดอะไรก่อนจะกลับไปห้อง

ฟูคาสะจับมือหมุนของเครื่องบดเมล็ดกาแฟ เมื่อก็กเขาหมุนมันไปก็รอบแล้วนะ ชายหนุ่มนึกไม่ออก เลยเลือกทิ้งเมล็ดกาแฟที่ยังบดไม่เสร็จลงในที่ทิ้งเศษอาหารตรงมุมอ่างล้างจาน และตัดสินใจว่าจะชงกาแฟที่อร่อยที่สุด

ชายหนุ่มเก็บโคลเวอร์เบลนด์ลงในกล่อง แล้วหยิบเมล็ดกาแฟบราซิลออกมาแทน มันเป็นเมล็ดกาแฟที่เจ้าของร้านบรรยายด้วยท่าทางมั่นใจกว่าที่เคยว่าเป็นราชาในหมู่ราชา ชะนะการประกวดในประเทศบราซิลซึ่งเป็นที่ตั้งรับการปลูกกาแฟ

กระทั่งภรรยาเจ้าของร้านซึ่งไม่ค่อยพูดเรื่องเมล็ดกาแฟยังบอกว่า “เมล็ดกาแฟระดับนี้ไม่รู้ว่าจะมาได้อีก เพราะฉะนั้นใช้มันในวันสำคัญที่สุดนะ”

ตอนนี้สิ่งที่เขาทำได้คือการชงกาแฟ

มันคือแสงสว่างเพียงหนึ่งเดียวซึ่งสาดส่องลงมายังความมืดมิดที่ชื่อว่าเป็นความเสียใจ...